

AZ IDŐK JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

KÉSZÜLJ ISTENED ELÉ, IZRÁEL!

Országos imahét 2006. január 14-21.

„KÉSZÜLJ ISTENED ELÉ, IZRÁEL!”

(ÁMÓS 4,12/B)

„Tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett. Vessük el azért a sötétség cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit.” (Róma 13,11–12)

Szeretett kedves Testvéreink!

Az új esztendő küszöbén felelősségünk teljes tudatában fordulunk hozzátok, a fent idézett ígék fontosságát hangsúlyozva. Isten a prófétai szót arra szánta, hogy felébredse és ébren tartsa gyermekeit. Nehéz ennek felelősségét és lelki terhét hordozni. Maga Ellen White is sokszor szolt így elkeseredésében: „Mit mondjak, hogy szavaim felrázzák Isten népét?!”

Ki merne most a saját szavaival kiállni a közösség elé, amikor az események arról beszélnek, hogy elérkezett a vég ideje. Az év kezdetén szóljon hozzánk a prófétai szó a közelmúltban megjelent, *Maranatha* c. áhítatoskönyv oldalairól:

„Az kösse le most a figyelmünket, ami az örök életünkkel kapcsolatos. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy a mennyei dolgokat a második helyre tegyük... Isten ítéletei megmutatkoznak a Földön. Ünnepeles figyelmeztetés hallatszik: *»Legyetek készen ti is, mert amely órában nem gondoltátok, abban jön el az embernek Fia!«* (Máté 24,44)

Sokan, igen sokan vannak egyházunkban, akik csak keveset tudnak a mára vonatkozó igazság valódi értelméről. Ne menjetek el az idők jeleinek beteljesedése mellett, amelyek olyan világosan mutatják, hogy a vég közel. Milyen sokan vannak, akik nem keresik lelkük megváltását, és nemsokára keserű panaszra fakadnak: *»Elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg!«* (Jer 8,20)

A Föld történelmének záró jelenetei közepette élünk. A jövendölés gyorsan teljesedik. A megpróbáltatás ideje hamar elmúlik. Nincs egy percnyi vesztegetni való időnk sem. Ne találtassunk az őrségen elaludva. Senki ne mondja szívében vagy cselekedeteivel: *»Halogatja még az én Uram a visszajövetelét.«* (Máté 24,48) Krisztus közeli jövetelének üzenete hangozzék odaadó, figyelmeztető szavakkal. Hívjuk megterésre az embereket, hogy meg-

meneküljenek az eljövendő haragtól. Ébresszük rá őket a haladéktalan felkészülés fontosságára, mert csak igen keveset tudunk arról, ami előttünk áll. Prédikátorok és hívek menjenek ki az érett búzamezőkre!

*Legyetek készen ti is,
mert amely órában nem gondoltátok,
abban jön el az embernek Fia!*

Az Úr nemsokára eljön, és fel kell készülnünk, hogy találkozzunk Vele békességben. Határozzuk el, hogy megteszünk mindent, ami hatalmunkban áll, s megosztjuk a világosságot azokkal, akik körülöttünk élnek... Készen kell lennünk, és várunk kell Jézus jövetelére. Milyen dicső lesz meglátni és örömmel üdvözölni Őt! Régóta várunk, de hitünk nem gyengült meg. Ha meglátjuk a Királyt a maga szépségében, örökkön-örökké áldottak leszünk. Úgy érzem, hangosan kell kiáltanom: Hazafelé! Közeledünk ahhoz az időhöz, amikor Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel, hogy örök otthonukba vigye megváltottait.” (Review and Herald, 1903. július 14., idézi: *Maranatha*, 112. o.)

„Az Úr feltárta előttem, hogy rettenetes állapotok uralkodnak a világon. A könyörület angyala szárnyát bontogatja – távozni készül... Hatástalanná teszik Isten törvényét. Látjuk, mi folyik, hallunk a zűrzavarról és tanácstalanságról, a nyomorról, éhínségekről, földrendésekről és árvizekről, az emberek rémítő túlkapásairól. A szenvedély uralkodik, nem az ésszerűség. Isten haraga zúdul a világ lakosaira, akik olyan romlottá válnak, mint Sodoma és Gomora lakói. Tűz és árvíz pusztítja máris emberek ezreit, és a gazdagságot is, amit önző módon, a szegények elnyomásával szereztek. Az Úr nemsokára véget vet a bűnnek. Bárcsak mély benyomást tennének Isten hitvalló népére az utolsó napokban elkövetett vétkek jelenetei! Úgy lesz az Emberfia eljövetelekor, mint Noé napjaiban volt. Az Úr visszavonja mérséklő hatalmát a Földről, s rövidesen megsokasodik a halál, a pusztulás,

a bűnözés, és a kegyetlen gonosztettek a gazdagok ellen, akik a szegények rovására emelkedtek magasra. Akik kívül esnek Isten védelmén, sehol nem találnak biztonságot, semmilyen állásban. Sokakat arra képeznek ki, és sokan arra használják találmányukat, hogy a csonkítás és gyilkolás legkegyetlenebb gépezeteit hozzák működésbe.

Testvéreim, felhívással fordulok hozzátok: Ne áltasátok magatokat, Isten nem hagyja, hogy gúnyt űzenek belőle! »Amit vet az ember, azt le is aratja.« (Gal 6,7) Sokak élete túl könnyű és gondtalan. Mit sem tudnak a sok nehézség elviseléséről, amit Krisztus jó katonáiként tapasztalatból ismerniük kellene. Hátráltatják a lélekmentést. Tele vannak kívánságokkal, mindennek kényelmesnek és könnyűnek kell lenni, hogy megfeleljen az ízlésüknek. Tétlenek, és a maguk kényeztetésével, képzeltszükségeikkel és bálványaik imádatával gátolják még azokat is, akik szeretnének valamit tenni. Keresztényeknek képzelik magukat, de fogalmuk sincs a gyakorlati kereszténységről. Mit is jelent kereszténynek lenni? Krisztushoz hasonlónak válni.” (Bizonyságtételek VIII., 49–53. o., idézi: Maranatha, 145. o.)

„Végéhez közeledik a nagy küzdelem. Minden tengeri és szárazföldi szerencsétlenség azt bizonyítja, hogy a földi történelem vége közel van, a háborúk és a háborúk hírei is nyilvánvalóvá teszik ezt. Van olyan keresztény, akinek nem ver szaporábban a szíve, amint látja az előttünk fel-tárolt nagy eseményeket? Jön az Úr!

Ne hagyjuk, hogy erejét veszítse számunkra Krisztus közeli eljövételének tudata, nem válhatunk gondtalan-ná és figyelmetlenné! Mindig legyünk tudatában, hogy hamarosan eljön. Senki ne szenderedjen álomba – a valóság iránti érdektelenség és érzéketlenség álmába. Ha elalszunk, nem érzékeljük, mi történik körülöttünk.

Sokan vannak, akiket az igazság lángoló világossága ragyog körül, és mégsem érzékelik. Az ellenség elbűvölte ezeket az embereket, s szemfényvesztő hatalmával varázslat alatt tartja őket. Nem készülnek fel a nagy napra, amely nemsokára eljön. A végsőkéig érzéketlenek az isteni igazság iránt.

A fiataloknak, akik ébren vannak, fáradhatatlanul kell munkálkodniuk, hogy felkeltsék még alvó társaikat. Ha látják sok fiatal veszélyes helyzetét, imádkozzanak értük, saját életükkel és jellemükkel mutassák be nekik az isteni igazságot, hogy ők is elhiggyék: Krisztus nemsokára eljön... Mély benyomást kellene gyakorolnia ránk annak, hogy az örökkévalóság és földi történelmünk között egyre csökken az idő. Minden egyes elmúló nappal egyre kevesebb időnk van arra, hogy elvégezzük a jellemfejlődés munkáját...

Sokan alszanak, gondtalan érdektelenségben tékozzolják el a drága órákat, mintha nem is az örökkévalóság határán lennének. Akik hisznek, legyenek éberek! Fel kell ébrednünk, legyünk szorgalmasak, és imádkozva vigyázzunk, őrkdjünk...” (Our High Calling [Magasztos elhívásunk], 346. o., idézi: Maranatha, 233. o.)

„Senki sincs, aki szüntelenül aludni kívánna, s minden ép ítéletű ember szeret ébren lenni, ám többnyire mégiscsak halogatjuk, hogy az álomból felrúzzuk magunkat. Tagjainkon súlyos zibbadás ül, és noha elérkezett a felkelés órája, tovább élvezzük az álmodat, mely már nincs egészen ínyünkre. Ugyanígy voltam én is. Biztos voltam benne, hogy jobb átadnom magam szeretetednek, semmint meghódolnom a magam vágyainak... Mert semmit sem felelhettem volna, ha azt mondd nekem: »Ébredj fel, aki aluszol, és kelj fel a halálból, és febragyg néked a Krisztus.« S míg minden azt bizonygatja, hogy igaz, amit mondasz, és az igazság meggyőző hatalma alatt semmit sem tudtam volna felelni, csak lassan, félálomban sutoghattam volna – mindjárt, mindjárt, csak hagyj még egy kevésé.

De a »mindjárt«-nak nem volt vége, s a »hagyj még egy kevésé« a végtelenbe veszett.

Hiába gyönyörködtem a te törvényedben a belső ember szerint, amikor tagjaiban egy másik törvény ellenkezett elmém törvényével, és rabul adott a bűn törvényének, amely tagjaiban volt... Óh, ki szabadít meg engem, szerencsétlent, a halálnak testéből, ha nem a Te kegyelmed a mi Urunk Jézus Krisztus által?” (Augustinus: Vallomások II., 134. o.)

Abban a reményben osztjuk meg veletek az idézeteket, hogy segítenek átrendezni értékrendünket, és ösztönzést adnak a világmindenség legnagyobb eseményére való felkészülésre. Vágyakozunk arra, hogy a készülődés igen rövidre metszett ideje alatt igazán egymásra találjunk, s a felház légkörében közösen váljunk alkalmassá a hiteles, belső meggyőződésből fakadó evangéliumhirdetésre: Krisztus nemsokára eljön!

Kérjük, hogy tekintettel az idők komolyságára, lehetőség szerint mindenki vegyen részt az imaórákon, szívében viselve a lelki megújulás és reformáció ügyét. Gyülekezetként beszéljétek meg, hogy az imahét mely két napját jelölték ki böjtnapként.

Az imaheti adományokat január 21-én gyűjtjük össze, és a salgótarjáni gyülekezet összejövetele gondjainak megoldására fordítjuk. A jelenlegi gyülekezeti épület evangelizációs szempontból igen kedvezőtlen helyen van, és a környék az odatelepült ipari létesítmények miatt egészségtelenné vált. Testvéreink több mint egy évtizede türelmesen várnak arra, hogy a közösség megoldja égető szükségletüket. Megértésedet és segítségedet a salgótarjáni testvérek nevében előre is köszönjük!

Az ügyintéző bizottság nevében testvéretek,
Sonnleitner Károly

A felolvasásokat összeállították:

SONNLEITNER KÁROLY (szombat, záró szombat)

CSEBBIK JÁNOS (vasárnap)

HITES GÁBOR (hétfő)

EGERVÁRI OSZKÁR (kedd)

SZABÓ FERENC (szerda)

SOÓS ATTILA (csütörtök, péntek)

Január 14., szombat

EGYESÜLVE AZ IGAZSÁGRÓL SZÓLÓ BIZONYSÁGTEVÉSBEN

AZ EGYHÁZ KÜLDETÉSE

„Isten az egyházat emberek megmentésére rendelte. Szolgálatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az **Ő** tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki az **Ő** csodálatos világosságára, hogy hirdessék dicsőségét. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek, Isten felmérhetetlen szeretetének képviselője a »mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt« (Eféz 3,10).

Isten erős várként és menedékvárosként tartja fenn egyházát ebben a hűtlen világban. Az egyház minden hitszegése áruulás az ellen, aki megvásárolta az emberiséget egyszülött Fiának vére által. Földünkön ősidőktől kezdve a hűségesebb lelkűek alkották az egyházat. Minden korszakban voltak az Úrnak őszinte őrei, bizonyosságtevői, akik az intő üzenetet továbbadták, és ha fegyverzetüket le kellett tenniük, mások vették fel azt, hogy folytassák a munkát. Isten szövetséget kötött e tanúkkal, s így kapcsolta össze földi egyházát a mennyeivel. Angyalait elküldte a gyülekezet szolgálatára, és a poklok kapui sem arathattak diadalt felette.

Isten megőrizte egyházát az évszázadokon át tartó üldözések, harcok és sötétség közepette. Egyetlen felhő sem borulhatott rá az **Ő** tudta nélkül. Műve ellen nem léphetett fel olyan ellenséges hatalom, amelyről ne lett volna tudomása. Minden úgy teljesedett, ahogyan előzőleg kinyilatkoztatta. Sohasem hagyta el gyülekezetét, és a bekövetkezendőket jövendölésekbe foglalta. Amit a Szentlélek által a próféták egykor kijelentettek, mind beteljesedett. Isten véghezviszi minden szándékát. Trónjának alapzata szent törvénye, amelyet a sötétség semmilyen hatalma sem dönthet meg. Az igazságot Isten sugallja és védelmezi, s diadalt arat minden ellenállás felett.

A lelki sötétség hosszú korszakain át Isten gyülekezete hegyen épült városhoz hasonlított, ahol az egymást követő nemzedékek idején, évszázadról évszázadra a tiszta, mennyei tanok tárultak fel. **Bármily gyöngének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben**

Isten mégis a legnagyobb figyelmében részesíti. Kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szíveket átalakító hatalmát.

Csodálatos munka az, amelyet gyülekezetével kíván elvégeztetni az Úr, neve megdicsőítésére...

AZ EGYHÁZ FELELŐSSÉGE

Az Úr kezdettől fogva munkálkodott népe által, hogy a világot áldásban részesítse. A régi egyiptomiak számára Józsefet választotta ki az élet forrásául. József becsületessége megmentette az egész nép életét. A babiloni bölcsek életét pedig Dániel által mentette meg Isten. E szabadítások szemléltetik a világnak felkínált lelki áldásokat, melyeket az Úr ma rajtunk keresztül adhat, ha azzal az Istennel kötjük össze magunkat, akit József és Dániel imádozott. **Aki hirdeti a világnak, hogy a szívében Krisztus szeretete él, az Isten munkatársa, az emberiség áldására. Miközben elfogadja az Üdvözítőtől kapott kegyelmet, hogy azt másoknak közvetíthesse, lényéből a lelki élet forrásai áradnak.**

.....
*Isten terve kezdettől fogva az volt,
 hogy egyháza az **Ő** tökéletességét
 és erejét tükrözze a világ előtt.*
 .....

Isten hajdan kiválasztotta Izráelt, hogy kinyilvánítsa jellemét az emberiségnek, és a világ üdvforrásává váljon. Rájuk bízta beszédét és akaratát. Izráel népe azonban ezt a magasztos kiváltságot nem becsülte, s így Istennek nem volt méltó képviselője a világ népei előtt. Megfeledkeztek Istenről, és nem teljesítették szent missziójukat. A Tőle elnyert áldásokat nem a világ áldására használták, kiváltságaik saját dicsőítésüket szolgálták. Elzárkóztak a világtól, hogy elkerüljék a kísértéseket. A bálványimádó népekkel való érintkezést azért korlátozta Isten, hogy ne vegyék át a pogányok lealacsonyító szokásait. De az izraeliták ezt a rendelkezést arra használták fel, hogy válaszfalat emeljenek maguk és minden más nép közé. Megrabolták Istent, mert nem a számukra rendelt szolgálatot

végezték, embertársaikat pedig megfosztották a vallásos vezetés és szent példaadás áldásaitól.

A papok és a főemberek túlságosan belemerültek a különféle ceremóniákba. A vallási szertartások szigorú betartása teljesen elégedetté tette őket, s így képtelenek voltak másokkal megismertetni a mennyből származó élő igazságot. Önigazságukban tetszelegtek, és nem vágytak arra, hogy magasabb lelkiiséget vigyenek a vallási szertartásokba. **Isten jóindulatát nem tekintették az egész emberiségnek szóló adománynak, hanem saját jó cselekedeteikkel és érdemeikkel hozták összefüggésbe. A szeretetből munkálkodó, a lelket nemesítő hit nem társulhatott a farizeusok vallásához, amely pusztán ceremóniákból és emberi rendeletekből állt.**

FELKÉSZÜLÉS A SZOLGÁLATRA

A zsidó vezetők sokkal bölcsőbbnek tartották magukat annál, semhogy elfogadták volna: oktatásra szorulnak. Anynyira igazságosnak látták önmagukat, hogy nem érezték a megváltás szükségességét. Szerintük annyi tisztelet övezte őket, hogy nem vágytak arra a dicsőségre, amely Krisztustól áradt. Az Üdvözítő így elfordult tőlük. Azt a kiváltságot, amellyel visszaéltek, és azt a munkát, amelyet nem végeztek, másokra bízta. Isten dicsősége és Igéje kinyilatkoztatásra várt. Krisztus országát meg kellett alapozni az emberi szívekben, a sötétségben élőknek meg kellett hallaniuk az üdvösség tervét. Így a tanítványok kaptak megbízást a zsidó vezetők által megvetett munka elvégzésére.

*Hogy mindnyájan egyek legyenek,
amint Te énbennem, Atyám, és én Tebenned,
hogy ők is egyek legyenek mibennünk.*

Krisztus nem választotta műve képviselőjére a zsidó főtanács tudományosságát és ékesszólását, sem Róma hatalmát. A Mester mellőzte az önigazult zsidó tanítókat, és alázatos, tanulatlan férfiakat választott, hogy a világot megrengető igazságot hirdessék. Ezeket a férfiakat akarta egyháza tanítóivá és nevelőivé kiképezni, hogy ők azután másokat tanítsanak az evangélium hirdetésére. Hogy munkájuk eredményes legyen, a Szentlélek erejére volt szükségük, mert az evangélium hirdetését nem végezheti emberi hatalom vagy bölcsesség, hanem csak Isten ereje.

A tanítványokat három és fél évig tanította a világ legnagyobb Tanítója. Személyesen beszélgetett velük, és példaadásával készítette fel őket a szolgálatukra. A tanítványok mindennap együtt voltak Jézussal, beszélgettek, és hallgatták vigaszt adó szavait, amelyek felüdítették a fáradt és megterhelt embereket.

Tanított a hegy lejtőjén, máskor a folyó partján vagy az országúton haladva tárta fel előttük Isten országának titkait. Mindenütt beszélt az üdvtervről, ahol nyitott szí-

veket talált az isteni üzenet befogadására. Más parancsot nem adott tanítványainak, csupán ennyit mondott: »Kövessetek engem!« Magával vitte őket városi és falusi útjaira, hogy szemtanúi legyenek tanításainak. Útjain elkísérték, megosztottak szerény eledelén. Gyakran voltak éhesek és fáradtak, akár csak Jézus. Vele jártak az utcai tömegben, a folyó partján és a pusztában. Láthatták Őt az élet minden területén.

Krisztus tanúinak azt kell hirdetniük, amit Mesterük-től láttak és hallottak. Ennél fontosabb szolgálatra Isten még nem hívott el embereket, hiszen ennél csak Krisztus szolgálata nagyobb. Jézus tanítványainak Isten munkatársaivá kellett lenniük a világ megmentésére.

Az eredményes munkálkodás érdekében azonban szükséges volt, hogy a különböző természetű és különböző felfogású férfiakat azonos érzés, gondolkodás és magatartás forrassa egyé. Ezt az egységet akarta Jézus bennük megalapozni, ezért arra törekedett, hogy önmagával tegye egyé őket. Jézus e vágyát főpapi imájában tárta Atyja elé: »Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint Te énbennem, Atyám, és én Tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk... hogy megismerje a világ, hogy Te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted.« (Ján 17,21. 23) Mindig azért imádkozott, hogy az igazság szentelje meg tanítványait. Krisztus ezt határozottan kérhette, mert tudta, hogy a mindenható terv erre nézve már a világ teremtése előtt elhangzott: az Isten országáról szóló evangélium hirdettetik bizonyággal minden népnek, és az igazság, a Szentlélek hatalmával, végül is győzedelmeskedik a gonosszal vívott harcban.

Milyen csodálatosan teljesedtek ezek a szavak! A Lélek kiárasztása után a tanítványokban olyan nagy szeretet élt Jézus és azok iránt, akikért Ő az életét áldozta, hogy szavaik és imáik szíveket lágyítottak meg. A Lélek erejével szóltak, és e hatalom befolyására ezrek tértek meg.» (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Isten terve egyházával és A tizenkét tanítvány kiképzése c. fejezetből)

Megbeszélendő kérdések:

- Tudatában vagyunk-e közösségünk legfőbb, sőt egyetlen céljának?
- Megértettük-e ezt, és minden tevékenységünket ennek rendeljük-e alá?
- Átérezzük-e különösen nagy felelősségünket, és felismerjük-e az emberi erővel teljesíthetetlen feladatainkat?
- Látjuk-e és megindulunk-e azon, hogy az emberek gondolkodásából ma is mennyire hiányzik az igazság ismerete? Könnyen beletörődünk abba, hogy szinte minden kornál nagyobb szellemi, lelki sötétségben élnek mellettünk embertársaink, miközben mi ismerjük a teljes világgosságot?
- Teljes szívünk-ből vágyakozunk-e összhangra jutni Krisztus misszióparancsával, főpapi imájával?

Január 15., vasárnap

EGYESÜLVE A JÉZUS KRISZTUS IGAZSÁGÁRÓL SZÓLÓ TANÚSKODÁSBAN

„Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog fölöl, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Máté 18,19–20)

Jézus legnagyobb ígéretei nem helyhez, létszámhoz, emberi érdemekhez vagy teljesítményhez kötődnek. A mennyei Atya áldásait és Krisztus önmaga megszentelő jelenlétét ígéri annak a mégoly kicsiny testvéri gyülekezetnek is, amely felismeri szükségleteit. Legyenek csak ketten vagy hárman, mégsem kell elcsüggedni, mert ha engednek a Szentlélek megjobbító készítésének, elnyerhetik az Istennel való találkozás áldásait: békét, örömet és hitet.

EGYSÉG AZ IMÁDKOZÁSBAN

Az egység mindenekelőtt a közös imádságban mutatkozik meg. Ez az előszobája annak, hogy a gyülekezet hitelen tanúskodhasson Jézus Krisztus igazságáról. „Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosak voltak az imádkozásban és a könyörgésben” – olvassuk az apostoli gyülekezetről (Csel 1,14). Az imaalkalmakat – amikor Jézussal együtt imádkozhattak volna – végigalvó tanítványok ekkorra felismerték, hogy közös könyörgés nélkül semmi jót nem tehetnek. Milyen egyszerű tanítása ez az Igének, mégis milyen nehezen fogadja el az emberi természet az alázat és a bizalom leckéjét!

„Egy akaraton lenni” – azaz minden emberi okoskodást félretéve együtt keresni Isten tökéletes akaratát és terveit, ez a célja az igazi imaközösségnek. Így tárjuk fel gondolatainkat, töprengéseinket, és ragadjuk meg hitben az ígéreteket. Mi legyen e hitbeli imádkozás alapja? „Egybegyűlnek az én nevemben” – mondta Krisztus. Bár tisztában vannak méltatlanságukkal, ismerik tudatlanságukat, de tudják, hogy Jézus neve – amelyre „minden térd meghajol” (Fil 2,10) – a jogalap arra, hogy kérjenek. Hitük mindig a nehéz vagy csüggesztő gondolatok fölé kerekedik, tudják, hogy Krisztussal minden nehézség legyőzhető.

Ez az együtt könyörgés teszi egymás igaz testvéreivé és munkatársaivá az egyébként olyan sokféle jellemvonású és természetű embereket. Az ilyen hitbeli imádságból felállva indulhat tovább Krisztus gyülekezete az igazság melletti tanúskodásra.

EGYSÉG A KÖZÖSSÉGBEN

A testvéri, lelki közösség időt és figyelmet igényel, de Isten bőséges áldásait rejti magában. Az egymással való közösség nélkül egyénileg nem fejlődhetünk. „Az életben minden társulás önuralmat, türelmet és megértést igényel. Természetünk, műveltségünk, szokásaink mások, mint embertársainké, ezért meg látásaink is eltérőek.” (A nagy Orvos lábnymán, 349. o.) Isten éppen ezért rendelkezett úgy, hogy egymást segítve, formálva haladjunk az üdvösség útján. Maga Jézus Krisztus adott erre példát, aki tizenkét tanítvánnyal az oldalán végezte szolgálatát. Miközben az emberi gyarlóságok sokszor tragikus élességgel rajzolódta ki a tizenkettő konfliktusaiban, az Úr Jézus Krisztus – példát adva nekünk – megértő szeretettel és egyenességgel bánt velük.

.....

*Mindnyájan egy szívvel-lélekkel
foglalatosak voltak az imádkozásban
és a könyörgésben.*

.....

Az ilyen közösségben nem rejtegetik egymás elől küzdelmeiket az emberek, nem próbálnak többnek látszani, nem ítélik egymást. Hanem „akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind” (1Kor 12,26). „A következetes élet, az elnéző türelem, a bosszantással szemben is nyugodt lelkület a legmeggyőzőbb érv és a legkomolyabb vonzerő.” (I. m., 357. o.)

„Egy ízig-vérig keresztény a Mestere iránti mélységes szeretetéből meríti tettei indítékait. Ebből a szeretetből sarjad a testvérei iránti őszinte érdeklődése is.” (I. m., 354. o.)

MÁSOKÉRT FÁRADOZVA A LÉLEK EGYSÉGÉBEN

„Éjszakai látomásokban szemléltették velem az Isten népe között végbemenő nagy reformációs mozgalmat. Sokan dicsőítették Istent. A betegek meggyógyultak, csodák történtek. A másokért való imádkozás lelkülete nyilvánult meg, mint pünkösdi nagy napja előtt. Százak és ezrek látogatták a családokat, s megnyitották előttük Isten Igéjét. A szíveket meggyőzte a Szentlélek ereje, és a valódi megtérés lelkülete volt tapasztalható. Mindenütt megnyíltak az ajtók az igazság hirdetése előtt. A világot mennyei befolyás ragyogta be. Isten igaz, alázatos népe nagy áldásokat nyert. A hálaadás és dicséret hangját hallottam, olyan reformáció ment végbe, mint amelyet 1844-ben tapasztaltunk...

Az Úr kész nagy munkát végezni azokért, akik hisznek Őbenne. Ha a gyülekezet tagjai felkelnek és elvégzik azt a munkát, amire képesek... akkor csodálatos lelki ébredések következnek. A bűnösök megtérnek, és sokan csatlakoznak a gyülekezethez. **Ha szívünket egyesítjük Krisztussal, és életünket összhangba hozzuk az Ő munkájával, akkor a Szentlélek, aki leszállt a tanítványokra pünkösdi napján, ránk is kiárad.**” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, 74. o.)

.....

*Egy ízig-vérig keresztény
a Mestere iránti mélységes szeretetéből
meríti tettei indítékait.
Ebből a szeretetből sarjad a testvérei
iránti őszinte érdeklődése is.*

.....

A fenti idézet utolsó mondata szerint két feltételnek kell teljesülni az életünkben, hogy ez a látomás a mi időnkben végre valósággá váljon: hit által folyamatos közösségre jutni Krisztussal, és teljesen alárendelni akaratunkat az Ő munkájának. Ehhez elengedhetetlenül szükséges a mély bizalom és szeretetkapcsolat Megváltónkkal, hogy ez magával hozza azt az elmélyült bizalmi és szeretetközösséget testvéreinkkel, amely valódi ima- és munkaközösséggé formálhat bennünket. A Szentlélek csak a Krisztussal és egymással egységre jutott tanítványokra tudott kiáradni pünkösdkor. Ma is ugyanez a feltétele annak, hogy felülről jövő támogatást nyerhessünk bizonyágtevő szolgálatainkhoz. E „közös alap” nélkül a legbuzgóbb emberi igyekezet és a legtökéletesebb szervezés sem képes összetartani és győzelemre vinni Krisztus ügyét.

Mi a legégetőbb szükségletünk és legsürgősebb feladatunk ma?

„Álmomban órálló állt egy fontos épület ajtajánál, és minden bebocsátásra várót megkérdezett: »Befogadtad a Szentlelket?« Mérőszalag volt a kezében, és csak kevesen,

igen kevesen nyertek bebocsátást az épületbe. »Emberi mérték szerint nem vagy magas – mondta. – De ha a kapott ismereteidnek megfelelően teljes férfúságra jutnál Krisztusban, akkor Vele együtt részt vehetsz a Barány menyegzői vacsoráján. Örökké tartó korokon át részesülhetsz a számodra készített menyegző áldásaiban... Noha magas és jó alkatú vagy, mégsem léphetsz be ide, a gyerekekre jellemző tulajdonságokat, szokásokat és jellemvonásokat mutató emberek közé. Ha előítéletet, kritikát, haragot áptál lelkedben, és önmagadat magasztaltad, nem jöhetsz be, mert elrontanád az ünnepet.

Mindazoknak, akik ide belépnek, mennyei szövőszéken készült ünnepi ruhájuk van. Akik rászoktatják magukat, hogy másokban hibát keressenek, ezzel a fogyatékoságukkal családokat tesznek boldogtalanná. Ez a befolyás arra készíti embereket, hogy az igazság helyett a mesékhez forduljanak. Bizalmatlanságod kovásza és gáncoskodó jelmed elzárja előled a mennybe jutás lehetőségét. Ezen az ajtón senki nem léphet be, aki csorbíthatná az ott lakók boldogságát azáltal, hogy kikezdi az egymásba vetett tökéletes bizalmukat. Nem csatlakozhatsz a mennyei udvar boldog családjához, mert minden könnyet eltöröltem szemükről. Soha nem láthatod a Királyt szépségében, ha nem vagy az Ő jellemének képviselője! Majd ha feladod a saját akaratodat és bölcsességedet, ha Krisztustól tanulsz, akkor nyersz bebocsátást Isten országába.

Isten teljes, feltétel nélküli átadást igényel. Add át életedet Neki, hogy Ő vezesse és alakítsa azt! Vedd fel az Ő igáját! Vesd alá magad irányításának és tanításának! Ha nem válsz olyaná, mint egy kisgyermek, soha nem léphetsz be a mennyei országba.

Krisztusban lakozni annyi, mint jelleme mellett dönteni, hogy az Ő érdekei megegyezzenek a te érdekeiddel. Lakozz benne, és csak az légy, és csak azt tedd, amit Ő vár tőled. Ezek a tanítványság feltételei, amelyek teljesítése nélkül soha nem találhatsz megnyugvást. Pihenj meg Krisztusban! Rajta kívül nem találhatsz nyugalmat.«” (Szemelvények Ellen White írásaiból I., 102–103. o.)

Megbeszélendő kérdések:

- Milyen egység elérésére kell törekednünk a munka befejezéséhez?
- Hogyan valósulhat meg közöttünk Jézus ígérete?
- Mikor járulunk hozzá mi is a valódi imaközösség kialakulásához?
- Hogyan juthatunk egymással igazi munka- és szeretetközösségre?

Január 16., hétfő

EGYESÜLVE A BIBLIA IGAZSÁGÁRÓL SZÓLÓ TANÚSKODÁSBAN

„Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pét 2,9)

Isten gyermekeinek minden korban az volt a feladatuk, hogy életükkel és szavaikkal Atyjukat mutassák be. Az Úr ezért gondoskodott a történelem folyamán kinyilatkoztatásról, és bízta rá beszédét választott népére (Róma 3,1). Számunkra természetes, hogy szabadon olvashatjuk a kezünkben tartott Bibliát, sőt akár több példányunk is van belőle, és ritkán gondoljuk át, mennyi küzdelembe került, hogy eljusson hozzánk Isten üzenete. Szükség volt a kinyilatkoztatás átvételére alkalmas emberekre, hűséges másolókra, akik örködték a szöveg épsége, tisztasága felett, és szükség volt az Ige bátor megszólaltatóira is. Sátán tudja, hogy akkor éri el célját, ha sikerül eltakarnia Isten lényét, gondolatait az emberek elől. Ezért mindent megtett, és ma is megtesz a kinyilatkoztatás ellen. Igyekezett megrontani a prófétákat, hogy ne legyen kinek átadni az üzenetet. Meg akarta semmisíteni a bibliai iratokat, s akadályozta azok megértését. Az emberek elől hamis vádakkal fedte el Isten valódi lényét. Krisztus első eljövételének egyik célja az volt, hogy bemutassa az Atyát. Hálaadás lehetünk Istennek a kezünkben levő kinyilatkoztatásért, és azokért a hitbéli elődökért, akik az életüket is feláldozták volna a bibliai üzenet fennmaradásáért (Jel 6,9–11). Joggal vetődik fel a kérdés: megbecsüljük-e igazán Isten beszédét?

„Már a mennyben elkezdődött nagy küzdelem elején az volt Sátán célja, hogy Isten törvényét porba döntse. Ezért lázadt fel a Teremtő ellen. A mennyet ugyan el kellett hagynia, de a harcot folytatta a Földön. Kitartóan igyekszik elámítani az embert, hogy rá tudja venni Isten törvényének semmibevételére. Hogy ez Isten egész törvényének félredobásával történik, vagy csak egyetlen szabály megszegésével – a végeredmény ugyanaz. Aki »egy ellen« vétkezik, az az egész törvényt megsérti, befolyásával és példájával a törvényszegés oldalára áll, és az »egész megrontásában bűnös« (Jak 2,10). Sátán, hogy a mennyi törvényeit lejárassa, kiforgatta a Biblia tanítá-

sait, ezért tévedések kerültek sok ezer ember vallásába, akik azt állítják, hogy hisznek a Szentírásban. **Az igazság és a tévelygés közötti utolsó nagy összecsapás csak az Isten törvénye miatti hosszú küzdelem végső csatája. Mi most kapcsolódunk be ebbe a harcba, az emberi törvények és Jahve rendelkezései, a Biblia vallása és a mesék vagy hagyományok vallása közötti küzdelembe.**” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 518. o.) **Követjük-e elődeink hűségét, amikor ránk kerül a sor, hogy befogadjuk és továbbadjuk Isten üzenetét?**

„A próféta, aki álomlátó, beszéljen álmot, akinél pedig az én igém van, beszélje az én igémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? – azt mondja az Úr. Nem olyan-e az én igém, mint a tűz – azt mondja az Úr –, mint a sziklazúzó pöröly?” (Jer 23,28–29)

Sátán hosszú évszázadokon át sikeresen rejtette el a Bibliát emberek tömegei elől. „Most, hogy már nem tarthatja a Szentírás elrejtésével uralma alatt a világot, más eszközökhöz nyúl, hogy célját elérje. **A Bibliába vetett hit romba döntése éppúgy Sátán célját szolgálja, mint a Biblia megsemmisítése. Ha el tudja hitetni az emberrel, hogy Isten törvényét nem kötelező megtartani, éppúgy ráveszi a törvényszegésre, mintha egyáltalán nem ismernénk a Biblia előírásait...**” (I. m., 522. o.) **Ez az a küzdelem, amelyet a mi korunkban kell megvívni Isten üzenetéért: Valóban Isten beszéde-e a Szentírás? Megérthető-e, illetve megszólaltatható-e a megértés nyomán Isten világos akarata? MÉRCE-E MÉG MINDIG Isten beszéde, vagy csak bizonyos elvei alkalmazhatók?**

„Lelki sötétség borult a földre, és sűrű homály az emberekre. Sok egyházban kételkedéssel és hitetlenül értelmezik a Szentírást. Sokan, nagyon sokan megkérdőjelezik a Biblia igazságát. Az emberi fejtegetés és a halandó szívek képzelgésai megkérdőjelezik Isten szavának ihletettséget, és a titokzatosság felhője veszi körül mindazt, amit magától értetődő. Semmi sem rajzolódik ki tisztán, élesen. Ez az utolsó napok egyik jellemzője... Némelyek komolyan tekintenek ránk, és azt kérdezik: »Nem gondoljátok, hogy a másolók vagy a fordítók esetleg elkövettek néhány hibát?« Ez valóban lehetséges, és az a szűk látókörű ember, aki meginog és megbotlik ennek valószínűsége miatt, az ihletett Ige titkaiban is megbotlik majd, mivel nem képes megérteni Isten céljait. Igen, ők a könnyen

belátható, világos tényekben is kételkednek, és velősnek, nehéznek látják az Istentől származó világos, gyönyörűséges kijelentéseket. Az összes hiba sem okozhat gondot vagy botránkozást az olyan léleknek, aki nem akar bonyodalmat támasztani a legvilágosabban kijelentett igazságok körül... **Testvérek, nehogy a Biblia kritizálásába kezdjétek szóval vagy tettel! Nem az Úr munkája ez, Sátán viszont nagy örömmel venné tőletek. Az embernek arra az Istenre kellene bízni a saját Könyvéről, az élő kijelentésekről való gondoskodást, aki eddig is vigyázott rá... Engedelmeskedjétek az Igének, és egyikőtök sem fog elveszni!**" (Szemelvények Ellen White írásaiból I., 15–17. o.)

Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.

Isten beszédéhez eszmeileg is csak akkor viszonyulunk helyesen, ha világosan látjuk annak rendeltetését: „*A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mindörökké, hogy e törvény minden igéjét beteljesítsük.*” (5Móz 29,29) **Isten nem azért adta a kinyilatkoztatást, hogy kiszolgálja a kíváncsiságunkat, s nem is azért, hogy öncélú ismereteket szerezzünk az igazságról, hanem azért, hogy elfordulva az engedetlenségtől, engedelmeskedjünk akaratának. Az Isten iránti készséges engedelmisségen alapul a Bibliáról való egységes bizonyosságtevésünk.** „Isten, aki minden gondolat Teremtője, különböző embereket ugyanarra az elgondolásra vezethet, mégis mindegyikőjük másképpen fogja azt kifejezni, anélkül, hogy ezzel ellentmondásba kerülnének. Nem szabad, hogy ennek a különbözőségnek a ténye megzavarjon bennünket. Nagyon ritka az, amikor két ember ugyanúgy lát és fejez ki egy igazságot. Mindenki azt a pontot ragadja meg, amit jelleme és műveltsége folytán értékelni képes... Az emberi elmék különbözőek. Eltérő neveltetésű és gondolkodású személyek más és más benyomást nyernek ugyanazokról a szavakról. Még ha egy gondolat egészen tiszta és világos is valaki előtt, akkor sem könnyű feladat, hogy azt pontosan mondja el a más vérmérsékletű, neveltetésű és gondolkodású embernek. Mégis, ha őszinte, egyenes emberekhez szól, akkor megértik a gyakorlatiasan, egyszerűen és világosan közölt mondanivalóját... A Szentírás nem magasröptű, emberfeletti nyelven íródott. Jézus magára vette az emberi természetet, hogy a saját szintjükön érje el az embereket. A Bibliának emberi nyelven kell szólania, azonban minden emberi egyben tökéletlen is. Különböző fogalmakat ugyanazzal a szóval fejezünk ki. Nincs külön

szavunk minden egyes gondolatra. A Biblia gyakorlati célokat szolgál.” (I. m., 21., 18., 19. o.)

Isten beszédéért tehát nem csupán eszmei szinten zajlik küzdelem, hanem életünk gyakorlati területén is. Az engedelmisségért vívott harcunk egyben a Biblia igazságáért folytatott küzdelem is. „Isten szent Igéje, amely oly sok szenvedés és vér árán jutott el hozzánk, nem sok megbecsülést kap. A Bibliához mindenki hozzáférhet, de kevesen fogadják el igazán életük útmutatójának.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 518. o.) „**Más dolog a Bibliát úgy kezelni, mint egy jó erkölcsi tanítást tartalmazó könyvet, és annyira figyelni rá, amennyire ez összeegyeztethető korunk szellemével és a világban elfoglalt helyünkkel, és megint más a maga valóságában tekinteni: az élő Isten Igéjének, amelyben van a mi életünk, amelynek át kell formálnia cselekedeteinket, szavainkat és gondolatainkat. Ha Isten Igéjét kevesebbnek tartjuk ennél, akkor elvetjük. A Biblia ilyen megtagadása hitvallói részéről a legelső oka az ifjúságunkat uraló kételkedésnek és hitetlenségnek.**” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 258. o.)

Isten beszédét csak azok szólaltathatják meg hitelesen, akik nemcsak hirdetik az Igét, hanem annak megfelelően élnek. „*Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.*” (1Pét 3,15) Isten akarata szerint az Ige képviselőivé kell válnunk, alkalmasnak arra, hogy megmutassuk hitünk alapjait a Szentírásban. A jövőben Isten egyre több csoportot szeretne alakítani, amelyek közösen kutatják üzenetét. Erre a munkára, valamint a végső válságra kell most felkészülnünk az Ige kutatása és az Ige iránti engedelmisség által. „Senki ne gondolja azt, hogy népünk már minden szükséges igazságot megismert, és nem kell törekednünk arra, hogy önmagunk számára is megértsük az igazságot... A nekem adott isteni világosság megmutatta, hogy elválasztanak egymástól, szét fognak szórni sokakat. Akkor majd egyedül kell helytállnotok. Nem tudtok érintkezni majd vezetőitekkel, hogy megerősíthessenek benneteket. Istenetekkel oldalaton kell majd kitartanotok, s tudnotok, hogy **Ő** mellettetek áll!” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk? II.*, 138. o.)

„Isten országának ügye itt a Földön most is a bibliai igazságok élő képviselőit igényli. A felszentelt prédikátorok egyedül nem tudják elvégezni feladatukat, a nagyvárosok tömegeinek figyelmeztetését. Isten nemcsak a lelkészeket hívja el, hanem az orvosokat, betegápolókat, könyvevangélistákat, Biblia-munkásokat és a megszentelt életű gyülekezeti tagokat is. Mindenkit hív, aki ismeri Isten Igéjét és kegyelmének hatalmát, hogy figyelmüket a még sötétségben élő városok lelki ínségére irányítsa. Az idő rohan, és sok a tennivaló. Minden erőt be kell vonni a munkába, hogy a kínáló lehetőségeket bölcsen kihasználjuk.

Krisztus szent feladatot bízott egyházára. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, amelyen keresztül

Ő eljuttatja a világnak kegyelme kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy képviselői legyünk, akik a világgal megismertetik az Ő lelkületét és jellemét. A világnak arra van a legnagyobb szüksége, hogy az Üdvözítő szeretete emberek által nyilvánuljon meg. Az egész menny férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztatja a kereszténység erejét. A gyülekezet az Ő eszköze az igazság hirdetésére. Isten bízta meg, hogy különleges munkát végezzen. Ha minden parancsolatát teljesíti, és hű marad Óhoz, akkor az isteni kegyelem bősége árad a gyülekezetre. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, ha tiszteli Izráel Istenét, a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat... **Ha a gyülekezet magára ölténé Krisztus igazságát és szentségét, ha mellőzne minden közösséget a világgal, akkor fénylő és dicső nap hajnala virradna rá. Az Istentől nyert ígéretek örök időkre szólnak. Örök gyönyörűségre, örök**

örömrre. Az igazság elhalad azok mellett, akik megvetik és elutasítják, de végül diadalt arat. Ha időnként látszólag feltartóztatták is, előrehaladását nem akadályozhatták meg. Ha Isten üzenete ellenállásba ütközik, Ő fokozott erővel ruházza fel, hogy befolyása annál nagyobb legyen. Hatalmat ad neki, amely a legerősebb korlátokat is ledönti, és minden akadályon keresztül diadalmaskodik.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 107., 411–412. o.)

Kérdések a közös megbeszéléshez:

- Isten népének mi a feladata minden korban?
- Milyen eszmei küzdelem zajlik ma az Ige körül?
- Kik képviselhetik Isten Igéjét?

„És láték más angyalt az ég közepén repülni,
 akinél volt az örökkévaló evangélium,
 hogy a Föld lakosainak hirdesse az evangéliumot,
 és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek.
 Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent,
 és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája,
 és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a Földet,
 a tengert és a vizek forrásait.
 És más angyal követé azt, mondván:
 Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város,
 mert az ő paráznaságának
 haragborából adott inni minden pogány népnek.
 És harmadik angyal is követé azokat, mondván nagy szóval:
 Ha valaki imádjá a fenevadat és annak képét,
 és bélyegét felveszi homlokára vagy kezére,
 az is iszik az Isten haragjának borából,
 amely elegyítetlenül töltetett az Ő haragjának poharába,
 és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt
 és a Bárány előtt.
 És az ő kínlódásuk füstje felmegy örökkön örökké,
 és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, akik imádják
 a fenevadat és annak képét,
 és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi.
 Itt van a szentek békességese tűrése,
 itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jel 14,6–12)

Január 17., kedd

EGYESÜLJÜNK A JELENVALÓ IGAZSÁG HIRDETÉSÉBEN!

A JELENVALÓ IGAZSÁG FOGALMA

A mindennapi életben nem használjuk az adventista egyház által alkalmazott „jelenvaló igazság” fogalmát. A kifejezés olyan igazságokra utal, amelyek csak abban az adott korban lesznek teljesen érthetővé, amikor a beteljesedő történelmi próféciai megvilágosítják fényükkel.

Az apostolok korában a jelenvaló igazság Jézus Krisztus, a megígért Szabadító volt, hogy Ő meghalt, feltámadt és a mennybe ment az Írások szerint. Ezek olyan igazságok, amelyek minden nemzedéknek szólnak ugyan, de beteljesedésükkor aktualitásuk megnövekszik. Az apostoli kor jelenvaló igazsága e bibliai kijelentéssorozat beteljesedése.

Korunk jelenvaló igazságát a hármass angyali üzenet összegzi. Ma is hirdetni kell az örökkévaló evangéliumot Krisztus váltságművéről, a megtérésről, a megszentelődésről, az örök életéről, de rá kell mutatnunk arra, ami éppen most teljeseedik be, ami most lett vagy most válik nyilvánvalóvá, jelenvaló igazsággá. Töretlen, rendületlen hűséggel kell ezeket a bibliai tanításokat hirdetnünk, akkor is, ha nem népszerűek, és sokak fülének nem kellemesek. Megdöbbsenhet bennünket, és abszolút meggyőződéssel érlelheti a Biblia igazságába vetett hitünket, hogy úttörőink korához képest is mennyire időszzerű lett a hármass angyali üzenet. Most jobban megértjük azokat a bizonyágtételeket, amelyek napjainkban válnak igazán időszzerűvé. Mindezek a korunkra vonatkozó isteni kijelentések hamarosan beteljesednek.

De vajon mi – az adventi nép, amelyre az Úr a korunknak szóló igazság hirdetését bízta – hűen teljesítjük-e megbízatásunkat? Íme néhány részlet a Bizonyágtételek kijelentéseiből, amelyek tömören összegzik az üzenetet, amelyet képviselnünk kell embertársaink előtt.

„ELJÖTT AZ ISTEN ÍTÉLETÉNEK ÓRÁJA” (JEL 14,7)

„A szentély és a vizsgálati ítélet tanítását Isten népének jól kell ismernie. Mindannyiunknak tudnunk kell nagy Főpapunk tisztségéről és munkájáról... Isten ítélőszéke előtt mindenki ügye függőben van... Milyen fontos tehát, hogy sokat elmélkedjünk ezen az ünnepélyes jeleneten: Az ítélők leülnek, a könyvek megnyílnak... Mind-

azoknak, akik ismerik ezeket az igazságokat, bizonyosságot kell tenniük arról a nagyszerű üzenetről, amelyet Isten bízott rájuk... Krisztus közbenjárása az emberért a mennyi templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint a kereszthalála... Minden nemzet megjelenik Isten ítélőszéke előtt, de Ő minden egyes ember ügyét oly alaposan megvizsgálja, mintha rajta kívül nem élne más a világon. Mindenkinek a mérce alá kell állnia... A mennyi templomban folyik a hosszú évek óta tartó ítélet. Hamar – senki nem tudja, mennyire hamar – az ítélők az élők nevéhez érnek. Isten félelmetes jelenlétében kerül mérlegre az életünk. Most fogadjuk meg – jobban, mint valaha – a Megváltó figyelmeztetését: *»Vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő.«* (Márk 13,33) *»Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád.«* (Jel 3,3)

A vizsgálati ítélet lezárulásakor mindenkinek eldől a sorsa – életre vagy halálra. A kegyelemidő röviddel az előtt ér véget, hogy az Úr megjelenik az ég felhőiben... Az igazak és a gonoszok ekkor még élnek halandó életüket a Földön. Az emberek ültetnek és építenek, esznek és isznak, mit sem tudva arról, hogy a mennyi templomban elhangzott a végső, megmásíthatatlan döntés. Az özönvíz előtt, amikor Noé belépett a bárkába, Isten bezárta az ajtót, és a gonoszok kívül maradtak. Az utóbbiak, nem tudva, hogy végzetük megpecsételődött, még hét napig éltek gondtalan, élvezetszerető életüket, és kinevették a közelgő ítéletre figyelmeztető intéseket. *»Akképpen lesz – mondja a Megváltó – az ember Fiának eljövetele is.«* (Máté 24,39) Csendben, észrevétlenül, mint az éjféltől tolvaj jön el a döntő óra, amikor minden ember sorsa megpecsételődik, és Isten végleg visszavonja kegyelmét a bűnöstől.

»Vigyázzatok azért..., hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva.« (Márk 13,35–36) Veszélyben vannak azok, akik belefáradtak az örökösbe, s a világ varázsai felé fordulnak. Miközben az üzletember belemerül a nyereség-hajhászásba, a szórakozni vágyó élvezetet keres, a divat rabja ékességeit rendezgeti – lehet, hogy éppen abban az órában mondja ki az egész Föld Bírója az ítéletet: *»Mégméréttél a mérlegen, és híjjával találtattál.«* (Dán 5,27)” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 435–437. o.)

„IMÁDJÁTOK A TEREMTŐT!”

„Jelenések könyve 14. fejezetének üzenete a Teremtő imáadására szólítja fel az embereket. A prófécia bemutat egy csoportot, amely a háromszoros üzenet eredményeként megtartja Isten parancsolatait. E parancsolatok egyike közvetlenül Istenre mint Teremtőre utal. A negyedik parancsolat ezt hirdeti: *»A hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja... mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.»* (2Móz 20,10–11) **A szombatnak, a teremtés emlékűnének az az igazi jelentősége, hogy emlékeztet, miért is illeti meg Istent az imádat. Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. A szombat tehát Isten imáadásának éppen a gyökerét érinti, mert semmilyen más rendelkezés nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Isten imáadásának igazi alapját nem csupán a hetedik napon, hanem minden más istentiszteleten a Teremtő és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni.** Ez a nagyszerű tény sohasem fakulhat meg, sohasem szabad elfelejteni. Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy az embert állandóan emlékeztesse erre az igazságra. Amíg Istent imádjuk azért, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. Ha a szombat egyetemes ünneppé vált volna, akkor az emberek értelmükkel és szívükkel felfognák a Teremtőt, akit tisztelet és imádat illet, és soha senki nem lenne bálványimádó, istentagadó vagy hitetlen. A szombatünnepelés az igaz Istenhez való hűségünk jele, *»aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait».* Tehát az Isten imáadására és parancsolatai megtartására felszólító üzenet különös hangsúlyt helyez a negyedik parancsolat tiszteletére...

Mindenkit, aki megismerte az igazság világosságát, a lehetőségein belül épp olyan ünnepélyes és félelmetes kötelesség terhel, mint annak idején Izráel prófétáját, akihez így szólt az Úr: *»Embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, megintsed őket az én nevemben.»* (Ezék 33,7)

Krisztus szolgálói nem várják el, hogy az igazság népszerű legyen. Tudják, mi a kötelességük, és tudatosan vállalják a keresztest... A világ az elvhű, hívő és bátor emberek adósa. Ilyen embereknek kell ma is továbbvinniük a reform munkáját.” (I. m., 390., 409–410. o.)

„ELESETT, ELESETT BABILON”

„*»Láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a Föld fénylett annak dicsőségétől. És kiáltott teljes erejéből nagy szóval, mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögök lakhelyévé, minden tisztátalan lélek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madár tömlöcévé... És hallottam más szózatot a mennyből, amely*

ezt mondta: Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.» (Jel 18,1–2. 4)

Ez az íge arra az időre mutat, amikor a Jelenések 18. fejezetének anyala megismétli a 14. fejezet második angyalának üzenetét (8. vers), azt, hogy Babilon elbukott. A 18. fejezet anyala utal majd azokra a rontásokra is, amelyek 1844 nyara, az üzenet első meghirdetése óta találtak utat a Babilont megtestesítő szervezetekbe. A vallásos világ aggasztó állapotát mutatja be. **Az igazság ismételt elutasításával az emberek lelki látása egyre homályosabbá válik, szívük egyre makacsabb lesz, míg nem teljes hitetlenségbe merevednek...** Amikor az egyházak elfogadják a spiritizmus tanításait, az érzékiséget fékező korlát ledől, és hitvallásuk csak palást lesz, amely alá gonoszságukat rejtik. A természetfölötti megnyilatkozásokba vetett hit ajtót nyit az ördög csalásai és tanításai előtt, és a szellemvilág befolyása megmutatkozik az egyházakban.

Így néz ki Babilon e próféciaiban vázolt időben: *»Bűnei az égig hatottak, és megemlékezett Isten az ő gonoszságairól.»* (Jel 18,5) Gonoszságának mértéke betelt, és pusztulása a küszöbön van...” (I. m., 537., 540. o.)

ÓVÁS A FENEVAD KÉPE IMÁDÁSÁTÓL, BÉLYEGE FELVÉTELÉTŐL

„Népünk nem teljesítette az Isten által ránk bízott feladatot. Nem készültünk fel a nehézségekre, amelyeket a vasárnaptörvény beiktatása zúdít majd ránk. Ha felismerjük a közelgő veszély jeleit, kötelességünk a tettek mezejére lépni. **Senki ne üljön nyugodtan a rosszra várva, azzal nyugtatva magát, hogy a munkának úgyis haladnia kell, mert erről szól a prófécia, s az Úr majd mindenképpen megóvja népét. Nem teljesítjük Isten akaratát, ha csöndben ülünk, s ujjunkat sem mozdítjuk a lelkiismeret szabadságának megóvásáért. Szálljanak buzgó imák az ég felé, hogy késlekedjen a veszedelem, amíg befejezzük a munkát, amelyet sokáig elhanyagoltunk. Imádkozzunk a lehető legodaadóbban, majd pedig dolgozzunk imánknak megfelelően...**

Ha népünk továbbra is fásult marad, Isten nem tudja kitölteni ránk a Lelkét. Isten népe nem készült fel arra, hogy együttműködjön az Úrral. Nem döbbsen rá a fenyegető helyzetre, és nincs tudatában a veszélynek. Ismernünk kellene, mint soha még, az éberség és a közös tettek szükségességét...

Ha az őrálló fegyverest lát közeledni, megfújja harsonáját, és a nép végig a harcvonalon visszahangozza a figyelmeztetést, így mindenkinek marad ideje felkészülni a küzdelemre. A vezető azonban túl gyakran tétovázik, mintha azt mondaná: *»Ne hamarkodjunk el a dolgokat. Talán tévedés az egész. Kerüljük a vaklármát.»* A bizonytalankodásra és habozásra azt kiáltják: *»Béke és biztonság! Ne idegeskedjete, ne rémüldözsetek! Nagyon is*

felfűjják a vallásos alkotmánymódosítás kérdését. Ez az izgatás majd szépen magától elül.»

Ezzel lényegében megtagadja Isten üzenetét, s a figyelmeztetés, amely arra volt hivatva, hogy felrzza a gyülekezeteket, nem végzi el küldetését. Nem szól határozottan az órállók harsonája, ezért a nép sem készül fel a viadalra. Az órálló vigyázzon, nehogy habozása és halogatása miatt emberek vesszenek el, mert vérüket az ő kezéből kérik számon...

A protestáns világ viselkedésével Rómának tesz engedményeket, mi azonban ébredjünk fel, s értsük meg a helyzetet. Helyes megvilágításban kell látnunk az előttünk álló küzdelmet. Az órállók emeljék fel hangjukat, és hirdessék a mai időkhöz szóló igazság üzenetét. Mutassuk meg az embereknek, hogy meddig jutottunk el a jövődölések történelmében, s próbáljuk felrzni bennük az igaz protestantizmus lelkületét. Döbentsük rá a világot, hogy milyen becsek a vallásszabadság régóta élvezett kiváltságai...

Testvéreim, gondoltok-e rá, hogy üdvösségünk, de mások sorsa is azokon az előkészületeken múlik, melyeket most teszünk az előttünk álló megpróbáltatásokra? Élettől duzzadó-e az odaadásod, istenfélelmed, buzgalmad, hogy helytállj majd a rád zúduló támadásokban? Eljön az idő, amikor tanácsok elé hurcolnak titeket, hogy szigorúan megbírálják az általatok vallott igazság minden pontját. Az időt, amit most sokan csak elfecsérelnek, fel kellene használnunk az Isten adta megbízatásra, és arra, hogy felkészüljünk a közelgő válságra. Isten igazi népének ma jobban kellene tisztelnie és szeretnie Isten törvényét, mint valaha. Halaszthatatlan, hogy minden hívő gondolkodásába és szívébe belevéssük Krisztus utasítását, férfiakéba, nőkébe, fiatalokéba és gyermekekébe: »Kutassátok az Írásokat!« (Ján 5,39) Tanulmányozd a Bibliádat, mint még soha!... Mivel Isten nagy világosságot adott, elvárja népétől az azzal arányos igyekezetet és gyümölcs-termést... Kérjük most különösen és rendíthetetlen hittel Isten kegyelmét és hatalmát népe számára... Súlyos felelősség nyugszik férfiakon és nőkön szerte az országban. Imában kérjük Istent, hogy tartsa vissza a gonoszság erőit, s adjon még néhány év kegyelmi időt a Mester munkájának végzésére. Kiáltunk Istenhez, hogy az angyalok tartsák vissza a négy szelet, míg hittérítőket küldünk a világ minden részébe, és hirdetjük a figyelmeztetést az Úr törvénye iránti engedelmenségről.» (Ellen G. White: *Bizonyágtételek V.*, 507–510. o.)

FELHÍVÁS ISTEN PARANCSOLATAI ÉS JÉZUS HITE ÁLLHATATOS MEGTARTÁSÁRA

„A reánk váró kín és gyötrellem olyan hitet igényel, amely elvisel fáradságot, késedelmet és éhséget, olyan hitet, amely a kemény próba idején sem lankad. A kegyelemidő során mindenki felkészülhet erre a próbára. Jákób azért győzött, mert állhatatos és céltudatos volt. Győzelme a

kitartó ima hatalmát bizonyítja. Akik megragadják Isten ígéreteit, mint Jákób, akik olyan odaadók és állhatatosak, amilyen ő volt, azok hozzá hasonlóan győznek majd. Akik azonban nem hajlandók önmagukat megtagadni és Istennel küzdeni, akik nem imádkoznak áldásaiért kitartással, azok nem nyernek áldást. **Küzdeni Istennel, milyen kevesen tudják, mit jelent ez! Mily kevesen tárták fel egyszer is lelküket hó vággyal Isten előtt úgy, hogy minden idegszáluk megfeszült. Amikor a kétségbeesés hullámai leírhatatlan erővel csapnak át az esdeklő emberen, milyen kevesen kapaszkodnak töretlen hittel Isten ígéreteibe!**

A kishitűeket az a veszély fenyegeti, hogy elsodorják őket a sátáni csalások és a lelkiismeretet elfojtó rendelet. S ha ekkor ki is állják a próbát, a nyomorúság idején még jobban elcsüggednek és elkeserednek, mert nem szokták meg, hogy Istenben bízzanak. A hit leckéit, amelyeket addig nem tanultak meg, e rettenetes körülmények között lesznek kénytelenek elsajátítani... Ha a hírnökök, akik az utolsó ünnepélyes intést viszik a világnak, nem hidegen, unottan, közömbösen kérik Isten áldását, hanem buzgón és hittel, miként Jákób, sok olyan helyet találnának, ahol elmondhatnák: »Láttam az Istent szívről szívre, és megszabadult az én lelkem.« (1Móz 32,30) A menny a győztesek közé sorolná őket...

Drága Megváltónk kér, hogy zárkózzunk fel mellé, és egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat az Ő bölcsességével, érdemtelenységünket az Ő érdemeivel. Isten gondviselése az iskola, amelyben megtanulhatjuk Jézus szelídségét és alázatosságát. Az Úr nem a könnyebb és a kellemesebb út felé mutat, amelyet mi választanánk, hanem az élet igazi célja felé. Rajtunk áll, hogy együttműködünk-e azokkal az eszközökkel, amelyekkel Isten a mennyei mintára akarja alakítani jellemünket.» (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 552–554. o.)

Megbeszélendő kérdések:

- Bizonyosak vagyunk-e abban, hogy a vég idején élünk?
- Engedjük-e, hogy a felolvasott bizonyágtételek felrzzanak bennünket, vagy csak régóta jól ismert igazságokként hatnak ránk?
- Az evangelizációkon, a beszélgetéseken milyen szerep jut a próféciákról szóló bizonyágtételeknek, ezen belül is a hármas angyali üzenetnek?

Felhívás:

- Keressük a jó Istent, hogy embertársaink megmentése érdekében meggyőződéssel, bölcsességgel és őszinte szeretettel tudjunk bizonyágot tenni a hármas angyali üzenet tartalmáról!

Január 18., szerda

TANÚSÁGTÉTEL, ELHÍVÁS, HITELESSÉG

////////////////////////////////////

Péter apostol ezzel a felhívással fordul a Krisztus-hívőkhöz: „Ti pedig választott nemzet, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket. Akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.” (1Pét 2,9–10)

Istenről szóló bizonyágtévéseink elsősorban nem szavaink által történik. Életünk, lelkiállapotunk sokkal többet nyom a latban, mint a tudás, amelyet közvetítünk.

A világnak arra van szüksége, hogy megláthassa rajtunk: Istennek van hatalma bűnösökből igazakat formálni. Ha ezt nem látja meg, a beszéd önmagában nem hoz átütő eredményt.

.....

A mi levelünk ti vagytok...

amelyet ismer és olvas minden ember.

.....

Az Ige tanúságot tesz arról, hogy nem egyszerűen ismerethiány miatt vesztegel az emberiség többsége sötétségben. Pál apostol kijelenti: minden ember tudja (legfeljebb már elnyomta magában), hogy Isten létezik. „Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van öbennük, mert az Isten megjelentette nekik. Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtetésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetve megláttatik, így nem tartható értük védőbeszéd.” (Róm 1,19–20)

A probléma nem ismeretelméleti, hanem erkölcsi – az emberek nem akarják követni Istent, s ezen a pusztán felvilágosítás sem segít. Többre van szükség. A Szentlélek jóra készítető munkájának kell kiteljesednie bennünk és általunk.

Ha az Úr kívánalmi szerint élünk, nyilvánvaló lesz, hogy nem ebből a világból valók vagyunk. A világosság a sötétségben fénylik, és nem lehet elrejtteni – bárcsak mi-

hamarabb eljutnánk a „teljes délig”. „Mert voltatok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai, úgy járjatok. (Mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van.)” (Eféz 5,8–9)

Az Úr világítást kíván tőlünk – az igaz élet kívánalmait nem az emberi természetünkhöz, a szüleinktől örökölt hiábavaló életünkhöz szabta, hanem ahhoz a felülről nyert élethez, amelyet az újjászületéskor kaptunk, s amelynek feltétlenül ki kell teljesednie. Szükséges, hogy az Istentől nyert új életünk átsugározzon halandó testünkön, különben hatástalan lesz a beszédünk. Az új élet megnyilvánulása a szeretet, amely „erős, mint a halál” (Énekek 8,6), és erről ismerheti meg a világ, hogy Isten gyermekei vagyunk. „Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.” (1Kor 4,20)

Mielőtt másokat a szabaduláshoz segíthetnénk, előbb nekünk kell szabaddá lennünk. Tapasztalat híján a tanítás a legjobb szándék mellett sem lehet teljes. Csak addig tudunk vezetni másokat, ameddig mi is eljutottunk. Töredékes tapasztalatból töredékes üzenet származik.

Jézus Krisztus maga volt az üzenet, amit hordozott, ezért teljes természetességgel, meggyőző erővel tudott tanítani, bármilyen helyzetben, bármilyen kérdésben. Az Atya szeretete, a Szentlélek megtartó és szabadító hatalma nem elméleti ismeret volt számára, hanem a mindennapok tapasztalata. Isten a szeretet, van szabadulás, van igaz élet és békesség – hirdették szavai és egész lénye.

Nekünk nemcsak üzenetünk van, hanem – Jézushoz hasonlóan – mi magunk is üzenet vagyunk. „A mi levelünk ti vagytok... amelyet ismer és olvas minden ember.” (2Kor 3,2) Bárcsak ez lenne a „tartalmunk”: „Ide jöjjetek, ilyenek lehettek ti is!”, s nem az teljesülne rajtunk, ami az egykori Isten népén. „Ímé, te zsidónak neveztetel, és a törvényre támaszkodol, és Istennel dicsekedel. Ismered az Ő akaratát, és választást tudsz tenni azok között, amelyek különböznek attól, mivelhogy a törvényből megtanítottát, és azt hiszed magadról, hogy te a vakok vezetője, a sötétségben levők világossága, a balgatagok tanítója, a kiskorúak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját. Aki azért mást tanítasz, magadat nem tanítod-e? Aki azt hirde-

* Pontosított fordítás.

ted, hogy ne loj, lopsz-e? Aki azt mondd, ne paráználkodj, paráználkods-e? Aki utáld a bálványokat, szentségtörő vagy-e? Ki a törvényben dicsekszel, a törvény megrontása által az Istent gyalázod-e? Mert az Isten neve miattatok káromoltatik a pogányok között, amint meg van írva.” (Róm 2,17–24)

Valóban, az Istent nem ismerők a keresztények megítélésekor tudják, hogy mi a jó és a helyes, hiszen a rosszat képesek felismerni másokban. De ez a legkisebb mértékben sem mentség számunkra, ha a viselkedésünkön megbotránkoznak. Ha mi Isten népe vagyunk – márpedig annak valljuk magunkat –, vajon teljesül, teljesülhet-e rajtunk a következő ige? „De ha mindnyájan prófétálnak és bemegy egy hitetlen vagy avatatlan, az mindenektől megfeddetik, mindenektől megítéltetik, és ilyen módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesznek, és így arcra borulva imádjaz az Istent, hirdetvén, hogy bizonytal az Isten lakik tibennetek.” (1Kor 14,24–25)

Aki ellátogat közénk, azzal a bizonyossággal távozik-e, hogy Isten Lelke jelen volt, vagy más tapasztalatban részesült?

Az Úr újra és újra magához hív, hogy a jó útra vezessen bennünket. Bárcsak megtérésre jutnánk nagy szeretete láttán! „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága!” – mondja Jeremiás próféta (Siral 3,22). Ésaiás által pedig így szól az Úr: „Kiterjesztem kezeimet egész napon a pártos nép után, amely nem jó úton járt gondolatainak nyomán.” (Ésa 65,2) Isten mindent nekünk adott Krisztusban, amire csak szükségünk lehet, s ha teljesen átadjuk magunkat az Ő akarata követésére, véghezviszi minden tervét bennünk és általunk. Az emberi természetből nem fakad jó – bármilyen szépnek látszó emberi gondolat sem hozhat jó gyümölcsöket. Legjobb szándékunk ellenére sem ismerünk minden embert, helyzetet és feladatot a maga valóságában, a jövőt pedig alig-alig sejtjük. Az örökkévaló Isten vezetésére van szükségünk, aki „látja kezdettől fogva a véget”, és gondolatai annyival magasabbak az emberi gondolatoknál, mint amennyivel magasabb az ég a földnél.

*Jézus Krisztus maga volt az üzenet,
amit hordozott,
ezért teljes természetességgel,
meggyőző erővel tudott tanítani.*

Az Úr mindent megad nekünk, ami az igaz tanúskodáshoz, az élet megváltozásához szükséges, sőt Krisztus által már mindaz a miénk, amire csak szükségünk lehet. A kereszt által nyert ajándékokat a világ nem értheti, s be sem fogadhatja. „Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját

dicsőségével és hatalmával elhívott, amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon... Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívásokat és kiválasztásokat erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel.” (2Pét 1,3–4. 10–11)

*Igyekezzetek a ti elhívásokat
és kiválasztásokat erőssé tenni,
mert ha ezeket cselekszitek,
nem ütköztök meg soha.
Mert ekképpen gazdagon adatik
majd néktek a mi Urunknak
és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak
örök országába való bemenetel.*

Ha mindenünk megvan, ami az élethez (a felülről kapott élet gyakorlásához) szükséges, akkor mi hiányzik még? Ha megvannak Isten ígérései, amelyek által isteni természet részeseivé leszünk, akkor mi szükséges ahhoz, hogy az élő és ható valóság legyen a mi életünkben is? Az Ige ad választ erre: „Az igaz ember hitből él.” (Róma 1,17) Lehetséges-e, hogy az Úr valótlan állítana? „Nem ember az Isten, hogy hazudjék, és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e Ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy azt ne teljesítené?” (4Móz 23,19)

Bárcsak teljesülnének rajtunk a Szentírás kijelentései: „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden útjaidban megismered Őt, akkor Ő igazgatja a te útjaidat. Ne légy bölcs a magad ítélete szerint, féld az Urat, és távozzál el a gonosztól. Egészség lesz ez a testednek, és megújulás a csontjaidnak.” (Péld 3,5–8)

Megbeszélendő kérdések:

- Milyen összefüggés figyelhető meg életünk minősége és tanúságtételünk hatása között?
- Elegendő-e pusztán tanításokat közvetítenünk?
- Elég-e önmagában a jó szándék feladataink elvégzéséhez?
- Hogyan vezetheti az Úr a hívő embereket?
- Mivel ellenőrizhetjük, hogy élő hitünk van-e?

Január 19., csütörtök

BIZONYSÁGTEVÉSÜNK

JÉZUS MÁSODIK ELJÖVETELÉRŐL

A Biblián alapuló meggyőződésünk szerint Isten az adventmozgalomért hívta el, hogy Jézus Krisztus második eljövételének közelségére és az erre való felkészülésre irányítsa a világ figyelmét. A mozgalom a kezdeti küzdelmek ellenére is hatalmas lelkesedéssel és szilárd hitbeli meggyőződéssel indult (Jel 10,10). A XIX. században Jézus közeli második eljövételének reménysége nemcsak egy eltemetett bibliai igazság újbóli felfedezése volt sokak számára, hanem az életet és a gondolkodást alapvetően megváltoztató, örömteli bizonyosság. Erről az időről a leghitelesebben a mozgalom egyik meghatározó alakja és személyes átélője a következőképpen szól:

„A Krisztus második eljövételéről szóló tanítást elfogadók ráébredtek arra, hogy meg kell térniük és meg kell aláznuk magukat Isten előtt... A menny közel volt hozzájuk, és Isten előtt bűnösnek érezték magukat. Tudták, hogy az idő rövid, és embertársaik érdekében gyorsan kell cselekedniük. A földi élet jelentéktelenné vált, és mintha kitérült volna az örökkévalóság. Az üdvösségről és az örök kárhozatról szóló tanítások eltakartak minden mulandó célt. A megtértek kérve kérték mind testvéreiket, mind a bűnösöket, hogy készüljenek az ítélet napjára. Isten Lelke megnyugodott rajtuk, és szavaikból erő áradt.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 304. o.)

Azonban korunkban, amikor egyéni és közösségi életünkben egyaránt *„közelebb van hozzánk az üdvösség”* (Róma 13,11), fájdalmasan tapasztaljuk azoknak a profetikai előrejelzéseknek a beteljesedését, melyek szerint az adventvárás hitbeli buzgalma a Jézus második eljövételét megelőző időkben nemcsak elhalványul és ellaposodik, hanem gyakorlatilag teljesen el is tűnik a szinte már csak névleg „adventmozgalmon” belül. Külsőségeiben talán még őrzi valamelyest az eredeti hitbeli alapokat, de a szívében azt mondja, és mindennapi életével is ezt tanúsítja: *„Halogatja még az én Uram a hazajövetelt.”* (Máté 24,48)

Vajon mi vezetett oda, hogy a mintegy százhatvan évvel ezelőtti Krisztus-várás hatalmas lelkesedését mára – amikor sokkal szembetűnőbb jelek vesznek körül bennünket – halálos dermedtség és fagyos közömbösség váltotta fel? Idézzünk fel néhány igei gondolatot ezzel kapcsolatban, vajon nem teljesebben be mindezek rajtunk?

A hosszú és rendkívüli várakozási idő – „a Vőlegény késése miatt” – bizonyára mindenkit elalvásra vagy szunnyadásra készítet. A két-három nemzedékkel előttünk járó, legodaadóbb adventváró testvéreink a sírban nyugszanak, miért éppen a mi időnkben jönne el Jézus? A legnagyobb reménység is, amelyért sokáig lelkesedünk, elhalványul mielőbbi beteljesedése, gyors megvalósulása hiányában. *„A halogatott reménység beteggé teszi a szívet, de a megadatott kívánság életnek fája.”* (Péld 13,12)

Valahogy úgy lehetünk, mint azok a katonák, akik légi úton elindultak meghódítani egy csodálatos országot, de a repülőgép meghibásodása miatt kénytelenek voltak leszállni egy lakatlan szigeten. Sokáig várták a mentesítő járatot, majd belefáradva a várakozásba, berendezkedtek azon a helyen, amelyhez nem volt semmi közük. Úgyannyira, hogy amikor néhány hónap múlva végre megérkezett a mentesítő gép, hogy az eredetileg sokkal ígéretesebb és szebb úti céljukhoz szállítsa őket, a katonák közül már senki nem akart továbbmenni. Bizonyára hamar elfeledkeztek nagy tervükről, elhatározásukról, és megszerették, megszokták a nehezebb életkörülményeket is.

Adventreménységünk megfakulásához hozzájárulhatott az is, aminek veszélyeire Jézus a következőképpen hívta fel a figyelmünket: *„Vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap!”* (Luk 21,34)

Hogyan figyelmeztet és hogyan bátorít bennünket Isten Igéje Jézus második eljövételének valóságával kapcsolatban, hogy a hosszúnak tűnő várakozás idején is elevenen éljen bennünk az öröm és a reménység? *„Figyeljétek, vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő. Úgy, mint az az ember, aki messze útra kelve, házát elhagyván, és a szolgáit felhatalmazván, és kinek-kinek a maga dolgát megszabván, az ajtónállónak is megparancsolta, hogy vigyázzon.”* (Márk 13,33–34)

Adventreménységünk folyamatos megújítását segíthetné a profécia elmélyült kutatása, melyek tükrében felismerhetjük az idők jeleinek hol látványos, hol csak rejtett, alig észrevehető beteljesedését. E jelek igen komoly aggodalmat ébresztenek a Bibliát nem ismerő emberekben, de vajon bennünket miért nem készítetnek nagyobb igyekezetre? Találhatunk-e ezeknél alkalmasabb és „kiválóbb” bizonyosságtevési lehetőséget, hogy felebarátaink

figyelmét a Biblia igazságai és egy magasabb rendű élet felé irányítsuk?

„Amikor hétről hétre szerencsétlenségekről hallok, azt kérdezem magamtól: Mit jelent mindez? A félelmetes csapások egymást érik. Gyakran hallunk földrengésekről, hurrikánokról, a tűz és árvíz pusztításairól, óriási veszteségekről! A szerencsétlenségek látszólag a zabolátlan erők szeszélyes kitörései, ámde kiolvashatjuk belőlük Isten szándékát. Ez az egyik eszköz, amellyel Isten a veszedelem tudatára akarja ébreszteni az embereket.

Krisztus eljövetele közelebb van, mint amikor hívókké lettünk. A küzdelem a végéhez közeledik. Isten csapásai már meg is érkeztek. Az Úr ünnepélyesen figyelmeztet: »Azért legyetek készen ti is, mert amely órában nem gondoltok, abban jő el az Embernek Fia.« (Máté 24,44)

Mégis nagyon sokan vannak gyülekezeteinkben, akik alig tudnak valamit a jelenvaló igazság tényleges jelentéséről. Felhívom őket, ne vegyék semmibe a jelek beteljesedését, amelyek félreérthetetlenül harognak, hogy a vég közel van. Mennyien vannak, akik nem keresik lelkük üdvösségét, s rövidesen keservesen siratják végzetüket: »Elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg!« (Jer 8,20)

A világtörténelem végső eseményeinek idején élünk. A jövendölések gyors egymásutánban teljesednek be. A próbaidő órái sebesen peregnek. Nincs egyetlen perc vesztegetni való időnk sem. Ne találjanak bennünket örömhelyünkön aludva. Senki ne mondja szívében vagy tetével: »Halogatja Urunk az eljövételét.« A figyelmeztetés komoly szavaival hirdessük Krisztus közeli adventjét. Készítsük az embereket, hogy tartsanak bűnbánatot, és meneküljenek a közelgő harag elől. Rázzuk fel őket, hogy azonnal kezdjék meg az előkészületeket... A lelkészek és a gyülekezeti tagok menjenek az aratásra megérett mezőkre, s hirdessék a közönyösöknek és hanyagoknak, hogy addig keressék az Urat, amíg megtalálható. A Biblia elfelejtett igazságait hirdetve a munkások mindenhol aratnivalóval találkoznak. Megtalálják azokat, akik szívesen fogadják az igazságot, hogy majd ők is a lelkek megmentésének szenteljék magukat.» (Ellen G. White: *Bizonyságtételek VIII.*, 188–189. o.)

Jézus Krisztus közeli visszajövetelének reménye és annak „siettetése” azért is halványulhatott el egyéni és közösségi életünkben, mert a Biblia számos nyomasztó eseményt jövendöl az Urunk második eljövételét közvetlenül megelőző korról, és ez sokak gondolkodását meghatározza. A profetikus eseményektől való félelem beárnyékolja „boldog reménységünket”, szorongásainkat pedig csak tetézik a következő bibliai fogalmak: rostálás, harag napja, kicsoda állhat meg?, üldözések, halálbüntetések, hét csapás, Jákób éjszakája, armageddoni csata stb. Mindamellet, hogy az előttünk álló eseményeket valóságként mutatja be a Szentírás, úgy kellene ezekhez viszonyulnunk, ahogyan Józsué és Káleb mutatott erre példát az ígért földje határán: „Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül megbírnunk azzal

(Anák fiaival)... *Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nekünk adja azt, mely tejjel és mézzel folyó föld.»* (4Móz 13,31; 14,8)

Nekünk sem kellene a várható nehézségektől félve a negatív dolgoknál időznünk. Kapaszkodjunk Isten ígéreteibe, gondolkodjunk a Megváltónkkal való örömteli találkozás jelenetein! Ahogyan kezdetben is az Isten beszédében és ígértében való feltétlen hit vitte győzelemre az adventmozgalmat, úgy a legutolsó időben is csak azok állhatnak meg a nehéz időkben, akikről elmondható, hogy „Jézus hite” (Jel 14,12) él a szívükben. Általuk lesz majd hiteles a Krisztus második eljövételéről szóló bizonyágtetés, s bennük a Megváltó végül megdicsőíti magát (Ésa 60,1–3). Bárcsak ezen adventvárók közé tartoznánk mi is!

„Az Úr hamarosan eljön. Álljunk tehát készen, hogy nyugodt szívvel várhassuk Őt. **Határozzuk el, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk a világosság terjesztéséért! Ne csüggedjünk, hanem legyünk derűsek, nézzünk mindig Jézusra, mert Ő hamarosan eljön, s nekünk fel kell készülnünk a megjelenésére.** Milyen dicső lesz megpillantanunk Őt, s megváltottaiként fogadni üdvözlését! Régóta várunk, reménységünk mégse halványuljon el. Ha mindig meg tudjuk tenni, hogy Krisztus szépségét szemléljük, akkor örökre áldottak leszünk. **Hangosan kell kiáltanom: »Hazafelé tartunk!«** Közeledünk az időhöz, amikor Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel, hogy örök otthonukba vigye megváltottait...

A nagy záró munkában olyan bonyodalmakkal kerülünk szembe, amelyekre nem találunk megoldást. Mégse feledjük, hogy a menny három hatalmassága fáradozik értünk. Isten keze fogja a kormányt, és Ő tartja magát az ígéreteihez. Olyan népet gyűjt össze a Földről, amely igazságban szolgál Neki...

Régóta várjuk az Üdvözítő eljövételét. Az ígért azonban nem bizonytalan. Nemsokára megígért otthonunkban leszünk. Ott majd Jézus az Isten trónjától folyó vizek mellé vezet bennünket, s elmagyarázza a most érthetetlennek tűnő eseményeket, amelyeken azért vezetett át, hogy tökéletesítse jellemünket. Ott meglátjuk a teljes dicsőségében helyreállított Éden szépségeit. Az Üdvözítő lába elé tesszük koronánkat, melyet Ő helyezett a fejünkre, s aranyhárfaikkal megtöltjük a mennyet az Atya és a Fiú dicséretével.” (I. m., 189. o.)

Megbeszélendő kérdések:

- Mennyire vesszük komolyan az idők jeleinek beteljesedését, és Jézus visszajövetelének közelségét?
- Az evangelizációkon, a beszélgetéseink során vajon tudjuk-e, merjük-e meggyőzően képviselni Krisztus közeli adventjének valóságát?
- Hitéletünkben, gondolatainkban örömteljes várakozásként vagy félelmetes eseményként jelenik meg előttünk Urunk dicsőséges eljövetele?

Január 20., péntek

EGYSÉGBEN KÉSZÜLJÜNK AZ ELŐTTÜNK ÁLLÓ KÜZDELEMRE!

Az elmúlt idők tapasztalatai igazolják, hogy Isten egyházában leginkább valamilyen külső nyomás vagy belső megpróbáltatás tudott lelki egységet teremteni az igazságért küzdők táborában. A langyos „békeidőszak” inkább az egyénieskedésnek, az önállósodásnak és a szétválásnak adhat alapot. Fájdalmas volna tapasztalnunk, hogy bennünket is csak a megpróbáltatások készítetnek összefogásra. Ha számot vetnénk azzal, hogy jelenleg milyen kis pont vagyunk egy bennünket körülvevő ellenséges világban, jobban átéreznénk összetartozásunk fontosságát. Sőt, ha belegondolnánk, milyen hatalmas erőt jelentene számunkra, hogy küzdelmeinkben egymás hitét erősíthetjük, ezáltal jobban egyengethetnénk a hön vágyott egység útját is, amelyért Jézus a főpapi imájában könyörgött (János evangéliuma 17. fejezet). Az alábbi idézetek elgondolkodtathatnak az egymáshoz fűződő kapcsolatainkról:

„Az egyházzal gondoskodva az Úr újra és újra megengette válságos helyzetek kibontakozását, hogy a nehézségekben az emberek egyedül Tőle várjanak segítséget. Imájuk, hitük és az igazság melletti állhatatosságuk kivívta Isten közbelépését, és az Úr teljesítette ígéretét: »Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és Ő azt mondja: Ímé itt vagyok.« (Ésa 59,9) Hatalmas erejével sietett népe szabadítására. Isten fenntartja kegyelmes közbelépését a nyomorúságos idő elérékéig. Amikor minden embere bölcsesség kudarcot vall, az Úr közbelépése egyértelmű lesz, és Isten megkapja a Neki járó dicsőséget. Még hitünk ellenségei, üldözőink is meglátják, hogy Isten megszabadítja népét.

*Az egymástól való elkülönülés
Krisztustól is elkülönülést jelent.
Össze kell tartanunk!*

Ebben a veszedelmes időben Sátán Isten népére veti árnyékát, ezért komoly hittel kell imádkoznunk, Istenre bízva magunkat. Mindenki gondoljon arra, hogy Isten örömét leli népe könyörgésében. Az elhatalmasodó bűn

odaadóbb imára biztat, és Isten ígéretet tett az éjjel-nappal hozzá kiáltó választottai védelmezésére...

*Tartsatok össze! Ne engedjétek,
hogy Sátán a testvérek közé vesse
pokoli árnyékát! Tartsatok össze!
Az egységben van az erő.*

Olyan időkhöz közeledünk, amikor minden eddiginél jobban össze kell tartanunk, és együtt kell munkálkodnunk. Az egységben erő van, a széthúzásban pedig csak gyengeség. Isten soha nem akarta, hogy egy, négy vagy húsz ember a kezébe vegye a mű bármely jelentős területét, és a többi munkástól függetlenül dolgozzon. Isten azt akarja, hogy népe együtt tanácskozzon, egységes egyházat alkosson, és tökéletes egységre jusson Krisztusban. Egyedüli biztonságunk abban van, ha a mennyei tanácssterembe lépve Isten akaratának véghezvitelére törekszünk, és az Ő társaivá válunk a munkában. Semmilyen csoport tagjai nem szólhatnak így: »Elkezdjük ezt a munkát, és saját belátásunk szerint fogjuk végezni. Ha nem a mi elképzelésünk szerint halad a műnek ez a része, semmiképpen sem járulunk hozzá.« Ez Sátán hangja, és nem Istené. Ne engedjétek az efféle indíttatásnak!...

Vajon mi történne, ha naponta megpróbálnánk keresztényi szeretetben egyesíteni szívünket? »De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg, s az előbbi cselekedeteket cselekedd. Ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.« (Jel 2,4–5) Miért? Mert az egymástól való elkülönülés Krisztustól is elkülönülést jelent. Össze kell tartanunk! Milyen sokszor hallottam így szólni az angyal hangját: »Tartsatok össze! Tartsatok össze! Tartsatok össze! Ne engedjétek, hogy Sátán a testvérek közé vesse pokoli árnyékát! Tartsatok össze! Az egységben van az erő.« (Szemelvények Ellen White írásaiból II., 353–356. o.)

„Amíg e Földön élünk, nem lesz menekvésünk a küzdelmektől és a kísértésektől. De minden viharban van biztos menedékünk. Jézus így szólt: »E világon nyomom

rúságtok lesz, de bízzatok, én meggyőztem e világot.« (Ján 16,33) Sátán erői felsorakoztak ellenünk. Elszánt és kirtartó ellenséggel kell szembeszállnunk, de ha figyelünk Krisztus intelmeire, akkor biztonságban leszünk. »Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!« (Máté 26,41) Van ellenségünk, akinek ellen kell állnunk, és akit le kell győznünk, de Jézus a mi oldalunkon áll, készen arra, hogy erőt adjon minden támadásnál. »Az a győzelelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.« (1Ján 5,4)» (Review and Herald, 1894. ápr. 17.)

*Ne dobjátok el hát bizodalmatokat,
melynek nagy jutalma van.*

*Mert békességes tűrésre van
szükségetek, hogy az Isten akaratát
cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet.*

*Mert még vajmi kevés idő,
és aki eljövendő, eljő, és nem késik.*

„Zarándoktársaim! Most még e világ árnyékában és zűrzavarában élünk, de Megváltónk nemsokára megjelenik, hogy elhozza számunkra a szabadulást és a nyugalmat. Szemléljük hitben az áldott, új világot, ahogyan Isten keze lefestette. Aki meghalt a világ bűneiért, szélesre tárja a paradicsom kapuit mindazok előtt, akik hisznek Őbenne. A harcot nemsokára megharcoljuk, és a győzelmet elnyerjük. Nemsokára meglátjuk Őt, aki az örök élet reményét adta nekünk. Az Ő jelenlétében a próbák és a szenvedések semminek tűnnek majd. A korábbi tapasztalatok »ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak« (Ésa 65,17). »Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek

nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik.« (Zsid 10,35–27)

Nézzetek fel, nézzetek fel, hitetek folyamatosan növekedjék! Ez a hit vezéreljen titeket a keskeny ösvényen, amely egy csodálatos város kapuin keresztül a nagy messzeségbe vezet, a határtalan és dicsőséges jövőbe, amely a megváltottaké. »Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úr eljöveteleig. Ímé a szántóvető várja a föld drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg reggeli és estvéli esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van.« (Jak 5,7–8)

A megváltott nemzetek nem ismernek a menny törvényein kívül más törvényt. Mindannyian boldog, egységes családot alkotnak – a dicséret és a hála öltözetében. A hajnalcsillagok együtt énekelnek, Isten fiai örömkialtásokat hallatnak, Isten és Krisztus együtt jelentik ki: Nincs többé bűn, és nincs többé halál!” (Review and Herald, 1915. júl. 1.)

Megbeszélendő kérdések:

- Mikor és hogyan tapasztaltuk az egység áldásait a gyülekezetünkben?
- Mi szükséges ahhoz, hogy az egységet munkáljuk a gyülekezet életében?
- Törekszünk-e baráti, szeretetteljes hittestvéri kapcsolatokra egymás között?
- Számíthatunk-e egyéni problémáinkban a gyülekezet támogatására?
- Gondoltunk-e arra, hogy a végső nagy küzdelemben Isten – az Ő közvetlen segítsége mellett – egymás által is szeretne bátorítást nyújtani nekünk?

*Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők
az Úr eljöveteleig. Ímé a szántóvető várja
a föld drága gyümölcsét, béketűrőssel várja,
míg reggeli és estvéli esőt kap.
Legyetek ti is béketűrők,
és erősítsétek meg szíveteket,
mert az Úr eljövetele közel van.*

Január 21., szombat

A DIADALMAS EGYHÁZ

„Közel ezerkilencszáz esztendő telt el azóta, hogy az apostolok megpihenhettek, munkájukat befejezték. Fáradozásaik, Krisztusért hozott áldozatuk története azonban még mindig az egyház legértékesebb kincse. A Szentlélek vezetésével örökítették meg az ihletett írók a történelem ezen eseményeit, hogy Krisztus követőit minden korszakban nagyobb igyekezetre és komolyságra készítsék az Üdvözítőjükért végzett munkájukban.

A tanítványok teljesítették Jézus megbízását. Amikor a kereszt hírnökei szertejárva hirdették az evangéliumot, Isten olyan mértékben nyilatkoztatta ki dicsőségét, ahogyan halandó emberek még sohasem tapasztalhatták. Az apostolok a Szentlélek segítségével olyan munkát végeztek, amely a világot alapjaiban rengette meg. Egyetlen nemzedék alatt eljuttatták az evangéliumot minden néphez.

A kiválasztott apostolok szolgálata dicső eredményeket értelt. Hivatásuk kezdetén néhányan még tanulatlan emberek voltak, azonban életüket fenntartás nélkül szentelték Mesterüknek, és az Ő tanításai által felkészültek a rájuk bízott hatalmas feladat végzésére. Szívükben az irgalom és az igazság uralta indítékaikat, ihlette gondolataikat, irányította tetteiket. Életük Krisztussal volt elrejtve Istenben, énjük egybeolvadt a végtelen szeretettel.

A tanítványok olyan férfiak voltak, akik szívből beszéltek és imádkoztak, akik megragadták Izráel erősségét, és erősek voltak az Úr erejében. Milyen közel álltak Istenhez! Személyes vágyaik egybeforrtak Isten akaratával. Az Örökkévaló volt az Istenük, dicsősége a dicsőségük, igazsága az igazságuk. Minden támadás, amely az evangéliumot érte, mélyen belehasított a lelkükbe, és teljes erővel küzdöttek Krisztus ügyéért. Bátisan hirdették az élet Igéjét, mert Isten kente fel őket. Sokat vártak el tőlük, és sokra is vállalkoztak. Krisztus kinyilatkoztatta magát előttük, és Őhöz fordultak vezetésért. Igazságismeretük és erejük arányban állt azzal, ahogyan Isten akaratához alkalmazkodtak, így szembeszállhattak az ellenségeskedéssel. Minden bizonyágtételük Jézus Krisztusra, Isten bölcsességére és erejére mutatott. Felmagasztalták nevét – az egyetlen nevet az ég alatt, amely embereket üdvözíthet. Közben hirdették Krisztus, a feltámadott Megváltó tökéletességét, szavuk szíveket indított meg, férfiakat és nőket nyertek az evangélium számára. Sokan, akik azelőtt gyalázták a Megváltó nevét és megvetették erejét, most a Megfeszített tanítványainak vallották magukat.

Az apostolok nem saját erejük által végezték munkájukat: az élő Isten hatalma támogatta őket. Szolgálatuk nem volt könnyű. A keresztény egyházat megalapozó munka sok nehézséggel és keserű csalódásokkal járt. A tanítványok munkájuk közben állandóan nélkülöztek, rágalmazták és üldözték őket, mégsem a saját életükre néztek, nem ez volt drága előttük, hanem örültek, hogy Krisztusért szenvedhetnek. **A határozatlanság, kétely és elgyengülés ismeretlen volt előttük. Készek voltak minden áldozatra, sőt önmagukat is feláldozták. A rájuk háruló felelősség tudata megtisztította őket, és gazdag tapasztalatokban volt részük. A menny kegyelme nyilvánult meg Krisztusért aratott győzelmeikben. A mindenható Isten munkálkodott általuk, hogy győzelemre vigye az evangéliumot.**

*A tanítványok olyan férfiak voltak,
akik szívből beszéltek és imádkoztak,
akik megragadták Izráel erősségét,
és erősek voltak az Úr erejében.
Személyes vágyaik egybeforrtak
Isten akaratával.*

Az apostolok a Krisztus által lerakott alapra építették Isten egyházát. A gyülekezet épülésének szemléltetésére az ige gyakran felhasználja jelképi a templomépítést. Zakariás Krisztusra utal mint Csemetére, aki megépíti az Úr templomát. Beszél a pogányokról is, akik segédkeznek a munkánál: »És a messze lakók eljönnek, és építenek az Úr templomában.« Ésaías kijelenti: »Az idegenek megépítik kőfaladat.« (Zak 6,15; Ésa 60,10)

Az apostolok a biztos fundamentumra építettek, az örök sziklára. Erre az alapra helyezték azokat a köveket, amelyeket a világ bányáiból vájtak ki. Az építők azonban nem dolgozhattak zavartalanul. Krisztus ellenségei rendkívül megnehezítették munkájukat. Harcolniuk kellett azok vakbuzgósága, babonái, előítéletei és gyűlölete ellen, akik az ingatag alapra építettek. A gyülekezet építői közül sokakat a Nehémiás idejében épülő fal munkásaihoz lehetett hasonlítani, akikről ezt olvassuk: »A kőfalon munkálkodók közül a teherhordók egyik kezükkel, amely a munkát végezte, rakodtak, másik kezük pedig a fegyvert tartotta.« (Neh 4,17)

Királyok és kormányzók, papok és főemberek igyekeztek lerombolni Isten templomát. Azonban Isten hűsége

ges emberei folytatták a munkát, bátran szembenéztek a fogsággal, a kínzással és a halállal. Az épület készült, szépen és arányosan. Időnként a munkásokat csaknem megtévesztették a környező népek babonái, máskor az erőszakos ellenfelek már-már legyőzték őket. Mégis rendíthetetlen hittel és tántoríthatatlan bátorsággal folytatták munkájukat.

*Krisztus szent feladatot bízott
egyházára. Minden tagja legyen
Isten élő csatornája, akin keresztül Ő
eljuttatja a világnak kegyelme kincseit,
Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát.*

A legkiválóbb építők közül egyik a másik után esett el az ellenség keze által. Istvánt megkövezték, Jakabot fegyverrel ölték meg, Pált lefejezték, Pétert megfeszítették, Jánost száműzték. A gyülekezet mégis növekedett. Új munkások léptek az elesettek helyére, és az épület – kő köre épülve – egyre emelkedett az alapzatán. Így épült fel Isten egyházának temploma.

A keresztény egyház megalapítását az ádáz üldözés és évszázadai követték. Azonban sohasem volt hiány olyan férfiakban, akik Isten templomának építését többre becsülték saját életüknél. Róluk olvashatjuk: »Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is. Megköveztettek, kínpróbát szenvedtek, szétfűrészeltettek, kardra hányattak, juhok és kecskék bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgatva, gyötörtetve, akikre nem volt méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, barlangokban és a föld hasadékáiban.« (Zsid 11,36–38)

Az igazság ellensége mindent elkövetett, hogy akadályozza a mű építését, amelyet Isten az építömestereire bízott. De az Úr »nem hagyta magát tanúbizonyosság nélkül« (Csel 14,17). Munkásokat támasztott, akik eredményesen védelmezték a hitet, »amely egykor a szenteknek adatott«. A történelem lapjain feljegyezték e férfiak bátorságát és hősiességét. Miként az apostolok, úgy közülük is sokan elesetek őrhelyükön, azonban a templom építése folytatódott. Az építőket megölheték, de a munka ment előre. A valdensesk, Wycliff, Husz és Hieronymus, Luther és Zwingli, Cranmer, Latimer és Knox, a hugenották, Wesley Károly és János, s a többiek serege, olyan anyagot gyűjtöttek az alapra, amely mindörökké kitart. A későbbi évszázadok alatt mindazok hozzájárultak a mű felépítéséhez, akik nagylelkűen segítették Isten Igéjének terjesztését a világon. Munkálkodásukkal utat nyitottak az utolsó nagy üzenet hirdetésének.

Az apostoli korszak óta napjainkig sohasem szünetelt Isten templomának építése. Visszapillantunk a letűnt

évszázadokra, és láthatjuk, hogy az épület élő kövei mint fénysugarak világítottak át a tévelygés és babona sötét-ségén. Ezek az értékes drágakövek az örökkévalóságban mindig fokozódó fénnel világítanak, bizonyoságot téve Isten igazságának hatalmáról. A finomra csiszolt kövek ragyogó fénye rávilágít a világosság és a sötétség, az igazság aránya és a tévelygés salakja közötti éles ellentétre.

A templom építésében része volt Pálnak, a többi apostolnak, és az azóta élt összes igaz embernek. Az épület azonban még nincs kész. Ránk, akik ebben a korban élünk, nagy feladat vár. Az alapra olyan anyagból kell építenünk, amely kiállja a tűzpróbát – aranyat, ezüstöt és drágaköveket, »a templom mintájára kifaragott oszlopokat« (Zsolt 144,12). Akik így építenek Istennek, azokhoz Pál apostol bátorító és intó szavakat szól: »Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.« (1Kor 3,14–15) **Az a keresztény, aki hűen tolmácsolja az élet igéjét, a szentség és békesség útjára vezetve nőket és férfiakat, olyan anyagot helyez az alapra, amely mindörökké megmarad. Isten országában mint bölcs építömestert tisztelik majd.**

Az apostolokról olvashatjuk: »Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálkodva velük, és megerősítve az igét a jelek által, amelyek követték.« (Márk 16,20) **Ahogy Krisztus egykor kiküldte tanítványait, ma is úgy bízta meg gyülekezetének tagjait. Ugyanaz a hatalom, amelyet az apostolok birtokoltak, számunkra is létezik.** Ha Isten az erősségünk, együttműködik velünk, és munkánk nem lesz hiábavaló. Ismerjük fel, hogy arra a műre, amelyben munkálkodunk, Isten helyezte rá a pecsétjét. Isten így szólt Jeremiásnak: »Ne mondd ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, amit parancsolok néked. Ne félj tőlük, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged!« Azután az Úr kinyújtotta kezét, megérintette szolgája ajkát, és így szólt hozzá: »Ímé, az én ígémet adom a te szád-ba.« (Jer 1,7–9) Nekünk is parancsolja az Úr, hogy induljunk el, és hirdessük azokat az ígéket, amelyeket szánkba ad, s ajkunkon érezzük szent keze érintését.

*Ha a gyülekezet magára ölténé
Krisztus igazságát és szentségét,
ha mellőzne minden közösséget
a világgal, akkor fénylő
és dicső nap hajnala virradna rá.*

Krisztus szent feladatot bízott egyházára. Minden tagja legyen Isten élő csatornája, amelyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelme kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy a kép-

viselői legyünk, akik megismertetik a világgal az Ő lelkületét és jellemét. A világnak arra van szüksége, hogy az Üdvözítő szeretete emberek által nyilvánuljon meg. Az egész menny férfiakra és nőkre vár, akik által Isten ki nyilatkoztatja a kereszténység erejét.

A gyülekezet Isten eszköze az igazság hirdetésére. Isten bízta meg, hogy különleges munkát végezzen. Ha minden parancsolatát teljesíti, és hű marad Hozzá, akkor az isteni kegyelem bősége árad rá. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, és tiszteli Izráel Istenét, a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat.

A tanítványok szívükön viselték Isten ügyét, s odaadásuk arra készítette őket, hogy nagy erővel tegyenek tanúságot az evangéliumról. Vajon a mi szívünket ne készítse-e hasonló elhatározás, hogy hirdessük a megváltó szeretetet, beszéljünk Krisztusról, a megfeszítettéről? Minden keresztény kiváltsága, hogy ne csupán várja, hanem siettesse is Krisztus eljövételét.

Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, s megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.

Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt, és szolgálnak neki éjjel és nappal az Ő templomában, és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettük.

Ha a gyülekezet magára öltene Krisztus igazságát és szentségét, ha mellőzne minden közösséget a világgal, akkor fénylő és dicső nap hajnala virradna rá. Az Istentől nyert ígéretek örök időkre szólnak – örök gyönyörűsége, örök öröme. **Az igazság elhalad azok mellett, akik megvetik és elutasítják, de végül diadalt arat. Időnként látszólag feltartóztatták, de előrehaladását nem akadályozhatták meg. Ha Isten üzenete ellenállásba ütközik, Ő fokozott erővel ruházza fel, hogy befolyása annál nagyobb legyen. Hatalmat ad neki, amely a leg-erősebb korlátokat is ledönti, és minden akadályon át diadalmaskodik.**

Mi volt az, ami Isten Fiának erőt adott áldozatos élete során? Látta munkája gyümölcsseit, és megelégedett. Az örökkévalóságba pillantva látta azok boldogságát, akik az Ő megalázkodása folytán bűnbocsánatot és örök életet nyertek. Hallotta a megváltottak ujjongását. Hallotta énekelni a vére árán megváltottakat, akik Mózes és a Bárány énekét zengték.

Mi is bepillantunk a jövőbe, szemléljük a menny boldogságát. A Biblia feltárja előttünk a jövő dicsőségét. Láthatjuk az Isten keze által festett képeket, amelyek

nagyon kedvesek gyülekezetének. Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a kedves üdvözlést, amely azoknak szól, akik a földi életben Krisztus munkatársai voltak, s kitüntetésnek vették, ha Őerte szenvedhettek. Amikor elhangzanak e szavak: »Jertek, én Atyámnak áldottai«, leteszik koronáikat a Megváltó lábaihoz, és így kiáltanak fel: »Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot, bölcsességet és hatalmat... A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön örökké!« (Máté 25,34; Jel 5,12–13)

Ott a megváltottak üdvözlik azokat, akik fáradoztak értük, hogy a Megváltóhoz vezessék őket. Valamennyien egyesülnek Krisztus dicsőítésében, aki meghalt, hogy emberek elnyerhessék az Isten életéhez hasonló, magasabb rendű életet. A küzdelem befejeződött. A nyomorúság, viszontagság és harc véget ért. Az egész menny visszhangzik a megváltottak győzelmi énekétől, midőn örömmel zengik: Méltó, méltó a Bárány, aki megöletett és él, a diadalmas győző!

»Azután láttam, ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, népből és nyelvből, a királyiszék előtt és a Bárány előtt álltak, fehér ruhákba öltözve, és a kezeikben palmaágak, s kiáltottak nagy szóval, mondván: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyiszékben ül, és a Bárányé!« (Jel 7,9–10)

»Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, s megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt, és szolgálnak neki éjjel és nappal az Ő templomában, és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség, mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, legetteti őket, és a vizek élő forrásaira viszi őket, és eltöröl Isten a szemeikről minden könnyet... És a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.« (Jel 7,14–17; 21,4)» (Ellen G. White: Az apostolok története, A diadalmas egyház c. fejezet)

Megbeszélendő kérdések:

- Mit jelent a tanítványok, az apostolok és a keresztény hithősök „fundamentumára” építeni?
- Vállalunk-e ma szenvedést, megpróbáltatást Krisztusért, az igazságért? Hogyan viseljük ezeket?
- Meglátásaink, tapasztalataink szerint melyik csoportba sorolnánk közösségünket:
  - alvó,
  - küzdő,
  - diadalmas egyház.
- Mikor lehetünk diadalmas egyházzá? Mi szükséges ehhez? Kin vagy kiken múlik a győzelem?

IMAHETI FELOLVASÁSOK

GYERMEKEKNEK

Az imahét ismét lehetőséget ad arra, hogy gyermekeinket is bevonjuk a közös imádságba. Ahol többen vannak gyerekek a gyülekezetben, javasoljuk, hogy az imaórák idején külön is beszéljünk velük. Ehhez szeretnénk segítséget nyújtani a szülőknek és tanítóknak ezzel a segédanyaggal, amelyet felhasználhatunk a családi körben tartott beszélgetéseken is. A tanítók és a szülők a gyerekek életkorának megfelelően alakíthatják az egyes témák megbeszélését. Végül imádkozunk a gyerekekkel, egyszerűen, röviden, az ő értelmüknek megfelelően. Ezzel őket is tanítjuk és készítjük a személyes imádság gyakorlására. Imádkozunk azért, hogy Isten nyissa meg szívünket az Igék előtt, és formálja át mindnyájunk életét, Jézus Krisztus mielőbbi visszajövetelét várva!

JÉZUS EMBERI KAPCSOLATAI

Jézus azért jött a Földre, hogy megmutassa a szeretetteljes, boldog élet útját. Isteni hatalmát letéve, emberi természetben jött közénk. Gyermekként, fiatakként és felnőttként hasonló problémákkal küzdött, mint mi. Ő is családban élt harminc évig. Vajon mit tanulhatunk Tőle a szüleihez és a testvéreihez való viszonyából?

Családtagjain kívül tanítványaival töltötte a legtöbb időt. Vele jártak három és fél éven keresztül. Hogyan mutatott példát a megtagadója és az árulója iránti szeretetével? Nyilvános szolgálata idején napközben sokszor óriási tömeg vette körül Jézust. Közöttük szegények és más népekhez tartozók is voltak. Hogyan viszonyult hozzájuk a Megváltó? Mit tett azokért, akik ellenségesek voltak Vele? Krisztust minden helyzetben a tökéletes szeretet jellemezte. Mi volt a titka győzelmes életének? Honnan kapott erőt ahhoz, hogy emberi természetben az isteni szeretetet mutassa be?

Jézus hív bennünket, hogy kövessük az Ő példáját. Legyen az előttünk álló hét olyan, mint egy út, amelynek mentén megállunk egy-egy „állomáson”. Ellenőrizzük, hol tartunk Krisztus példájának követésében! Így megláthatjuk, miben kell változnunk. Majd kérjük Urunkat, hogy tegyen minket is szeretetteljessé! Környezetünk számára csakis így lehetünk áldássá.

Január 14., szombat

JÉZUS ÉS SZÜLEI

„Aláment velük, és ment Názáretbe, és engedelmes volt nekik.” (Luk 2,51/a)

- Miért adta Isten a családot?
- Mi a szereteten alapuló engedelmesség?
- Mit foglal magában a tisztelet?
- Melyik parancsolat jut eszedbe a szülőkkel kapcsolatban?
- Miért van olyan sok nehézség a szülők, a nevelők és a gyermekek között?

Olvasd el: Lukács 1,31–33; 2,42–52; 3,23;

János 19,25–27

- Vajon miért gyermekként született közénk Isten Fia?
- Miért nőtt fel családban? Milyen volt a kapcsolata szüleiével?
- Miért kell gyermekként megtanulnunk az engedelmességet, a tiszteletet?

- Milyen körülmények között gondoskodott Jézus az édesanyjáról?

Földünkön minden élőlényt fontos természeti törvények irányítanak, tartanak életben. Képzeld el az emberi testben egyetlen sejtet. Léte attól függ, hogy ezeknek a törvényszerűségeknek engedelmeskedik. Sajnos nem mindig van ez így. Előfordul, hogy bizonyos sejtek, sejtcsoportok felláznak, sajátos módon növekedni kezdenek. Ezt a szörnyű betegséget ráknak hívják. Az engedelmség megtagadásának sokszor az a vége, hogy az egész élő szervezet – a lázadó résszel együtt – elpusztul.

Mindebből az következik, hogy az engedelmség végső soron az élet egyik alapvető része.

Isten „saját képére és hasonlatosságára” teremtette az embert. Azért adta az életet, mert szeretete volna megosztani a létezés örömét. Az embert a szeretet, az önzetlenség életrendjén keresztül a fejlődés tágas tereire kívánta eljuttatni. A bűneset következtében – amelynek egyik alapja az Istennel szembeni engedetlenség volt – az ember egész lényé eltorzult. Az Isten képére és hasonlatosságára teremtett ember így nem tudja betölteni eredeti feladatát.

Jézus Krisztus közel harminc évig élt együtt a családjával. Ez idő alatt napról napra tanulta az engedelmisséget, mind a szülei, mind mennyei Atyja iránt. Együtt dolgozott édesapjával, együtt ment szüleivel az istentiszteletekre, együtt keresték, tanulták otthonukban az Igéből Isten akaratát. Szülei testi-lelki gondviselése indította Őt arra, hogy a keresztfán, a legnagyobb kínszenvedések közepete is gondot viseljen özvegy édesanyjáról.

Az engedelmisség nem az értelmetlen parancsok teljesítését jelenti, hanem elkötelezettséget a jó követésére. Szüleink a fegyelmezés által önuralomra, önállóságra nevelnek bennünket. Ezáltal uralkodhatunk indulatainkon, elviselhetjük a kudarcokat. Aki gyermekkorában nem tanul meg hallgatni a bölcsőbb felnőttré, annak később sokkal nehezebb lesz ezt elsajátítani.

Az életben sok nehézséget kell megélnünk, sok problémával találkozhatunk. A gyermekkorban kapott helyes tanítások jó megoldáshoz segítenek bennünket. Ezért is fontos, hogy így tekintsünk szüleinkre: „Soha ne feledkezzünk el a nagy hálatartozásról. Mindenkor tisztelettel beszéljünk, viselkedjünk velük – személyes hibáiktól, fogyatékságaiktól függetlenül, egyszerűen annál a ténynél fogva, hogy tehetetlen, kiszolgáltatott csecsemőből és kisgyermekből ők segítettek felnőtt emberré lenni. Gyermekkorunkban engedelmeskedjünk szavaiknak, ha ez nem ütközik a lelkiismeret parancsába. Felnőttkorunkban – főként amikor ők már idősek – biztosítsuk szüleinknek mindenekelőtt a szeretetet és a társszükségletet... Gondoskodjunk róluk anyagilag, és minden más vonatkozásban, hűséggel.” (Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye*, 209. o.)

2006. január 15., vasárnap

JÉZUS ÉS TESTVÉREI

„Minden időben szeret, aki igaz barát...” (Péld 17,17)

- Van-e barátod, aki olyan közel áll hozzád, mintha a testvéred volna?
- Milyen a kapcsolatotok? Szoktatok irigykedni egymásra, vagy önzetlenül örültök a másik örömeinek, sikereinek?
- Sokat veszekedtek, vagy mindent szépen meg tudtok beszélni egymással?
- Jókat játszottok együtt, vagy mindenben összekaptok?
- Megosztjátok egymással a titkaitokat, vagy alig beszélgettek?
- Milyen testvérnek, barátoknak tartod magadat?

Sok embernek nem jut eszébe, hogy Jézus is volt gyerek, és testvérei, féltestvérei között élt egy Názáret nevű faluban. Voltak bátyjai, de húgai is – szép számmal éltek a szülői házban Józseffel és Máriával együtt.

Elgondolkodtál már azon, hogy Jézus milyen gyerek

lehetett? Sokan nem szeretnek időben felkelni, mások mindig elbújnak, ha segíteni kell a szüleiknek, egyesek szeretnek csínyeket kieszelni és megviccelik a társaikat, még ha annak a másik gyerek nem is örül. Szerinted Jézus is ilyen volt?

Biztosan nem. Nagyon szeretetreméltó, kedves, segítőkész volt, s az otthoni munkák elől sose bújt el, sőt bizonyára más embereknek, a falubelieknek is szívesen segített. Mindig igazat mondott, még csak nem is nagyzolt. Soha nem vett részt butáskodásban, főleg olyanban nem, amit valaki más kárára követtek el. Még csak egy gyümölcsöt sem csent el soha más kertjéből. Vajon miért? Ha Ő ilyen volt, szerinted hogyan viszonyultak hozzá a testvérei? Nagyon szerették, és örültek neki, hogy egy családban élhetnek vele?

Sajnos nem. Ő nagyon szerette a testvéreit, mindig kedves volt hozzájuk, de ők féltékenykedtek rá, és sokszor korholták, szidták azért, mert nem viselkedett ugyanúgy, mint ők. Ha önzetlenül és becsületesen viselkedett, akkor gúnyosan mosolyogtak rajta. Ha türelmes volt és kedves, akkor azt mondták rá, hogy gyáva. Tudták, hogy Jézus jó, sokkal jobb náluk, és ez zavarta őket. Ahelyett, hogy meg akartak volna változni, és úgy viselkedni, mint ők, inkább bántották és piszkálták.

Nem Jézuson múlt, hogy nem tudott jó kapcsolatot kialakítani a testvéreivel. Ők csak később, felnőttkorukban, Krisztus kereszthalála után döbrentek rá, hogy ki is élt velük egy házban. Nagyon megbánták, hogy sokszor csúnyán viselkedtek Vele. De tudták, hogy Jézus megbocsátott nekik, ezért ettől kezdve igyekeztek úgy élni, ahogyan Jézus viselkedett volna a helyükben.

Január 16., hétfő

JÉZUS ÉS A SZEGÉNYEK

„Mert nem veti meg és nem utálja meg a szegény nyomorúságát, és nem rejt el orcáját előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja.” (Zsolt 22,25)

- Kit nevezhetünk szegénynek?
- Hogyan viselkednek a nélkülözőkkel a felnőttek és a gyerekek?
- Mióta élnek szegény emberek a Földön?
- Milyen okai lehetnek az ínségnek?
- Milyen hátrányokat szenved az a gyerek, akinek szegények a szülei?
- Van-e előnye a szegénységnek, és ha igen, akkor mi?

Isten nem azért teremtette az embert, hogy nélkülözőn és szegénységben éljen. Azonban a bűn világában általánossá lett a szegénység. Természeti csapás vagy betegség következtében is juthat ínségbe bárki (ilyen helyzetéről szól Jób és Ruth könyve). Sokan saját bűneik miatt kerülnek ilyen körülmények közé. Munkakerülők, vagy

rosszul gazdálkodnak a pénzükkel: haszontalan vagy ár-
talmas dolgokra költik.

„Az örökös gond, a baj megedzi a lelket. Minden nap-
nak megvan a maga élménye. Haszontalan dolgokkal
nincs ideje foglalkozni. De éppen sokféle és naponként
más-más foglalkozása következtében, és a változó környe-
zet hatására, lelke olyan finomságokat is felvesz és gyűjt
össze, melyre jobb sorsú emberek nemigen képesek...
A földről az égi mezőre veti szemét. Fölfelé néz, onnan
várja az áldást, ahonnan a csapás jön.” (Kiss Lajos: *A sze-
gény ember élete*)

Mivel a Megváltó szegénységben élt, vigasztalni és
bátorítani tudta társait. „Ha társai a fárasztó munkáról
panaszkodtak, a Megváltó ajkáról felszálló dallam fel-
vidította őket. Názáret lakói gyakran hallották hangját,
amint dicsérő és hálaénekekkel járult Isten elé.” (Ellen G.
White: *Jézus élete*, 52. o.)

Ha egy jómódú családban élt volna, bizonyára azt
mondják: „Könnyű neked! Nem tudsz engem megérte-
ni! Mit tudhatsz az én nélkülözésemről, hiszen soha nem
volt részed ilyesmiben!” De mivel Jézus osztozott a sze-
gények sorsában, bizalommal fogadták a szavait azok is,
akik hasonló körülmények között éltek.

Hogyan viszonyult Jézus a szegény emberekhez? A ró-
mai és a zsidó vezetők fényűzésben éltek, csak a földi ja-
vak megszerzésére törekedtek. Jézus pontosan ennek az
ellenkezőjét tette. A világ Megváltója egyszerű ácsmester
családjában nőtt fel. Vajon miért kellett Jézusnak ilyen
körülmények között élnie?

Amikor egy alkalommal hosszú ideig tanította a so-
kaságot, az emberek megéheztek. Jézus nem akarta éhe-
sen elengedni őket. Sokaknak bizonyára pénzük sem
lett volna élelemre. Jézus számára természetes volt, hogy
segítsen a rászorulókon. Egész életében példát adott az
ínségben lévők támogatására. Magatartásával Isten sze-
retetét, jóságát és irgalmasságát mutatta meg. „Jézus azért
munkálkodott, hogy minden szenvedőn segítsen, akivel
csak találkozik, vagy akiről tudomást szerez. Kevés pén-
ze volt, amit adni tudott, de gyakran még az ételmet is
megtagadta magától, hogy segítsen azokon, akik még na-
gyobb ínségben voltak, mint Ő.” (Ellen G. White: *Jézus élete*,
64. o.)

- Krisztus milyen alapelveket tanított a tömegek meg-
vendégelésével?
- Az Istentől kapott hatalom által a szegények legegy-
szerűbb ételét szaporította meg. Miért nem süteményt
adott nekik?
- Arra kérte őket, hogy szedjék össze a maradékot. Mire
akarta ezzel tanítani a szegényeket?
- Jellemez-e bennünket az együttérzés és a segítőkész-
ség?
- Bűnnek tekintjük-e, ha elmulasztjuk a nélkülözők
megsegítését? (Jak 4,17)
- Hogyan követhetjük Krisztus útmutatását, amelyet
Luk 14,12–14-ben olvashatunk?

- Vajon mi hogyan taníthatjuk azokat, akik a saját bü-
neik miatt szegények?
- Mit tegyünk, ha egy szegény ember fel van háborodva
az őt ért sérelmek miatt?

Január 17., kedd

JÉZUS ÉS ELLENSÉGEI

„Megbocsássatok, és néktek is megbocsáttatik!” (Luk 6,37/b)
„Imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket!” (Luk
6,28, prot. ford.)

„Amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek,
ti is úgy cselekedjétek azokkal!” (Luk 6,31)

„Mert ha csak azokat szerettétek, akik titeket szeretnek, mi
jutalmatok van?” (Luk 6,32)

- Ért-e már valamilyen igazságtalanság?
- Milyen érzések kavartak benned, amikor megbán-
tottak?
- Vannak olyan emberek, például gyerekek, akiket nem
kedvelsz? Miért?
- Jézussal kik viselkedtek ellenségesen?
- Mi fogalmazódott meg bennük? Miben nyilvánult ez
meg?

Olvasd el: Lukács 6,27–36

A hegyi beszédben Jézus tanításaival találkozunk. A „sze-
met szemért, fogat fogért” elv helyett Jézus mást ajánlott:
„Szeressétek ellenségeiteket!” (Luk 6,27) Ezt nem könnyű
megtenni. Ha valaki a barátom, őt szeretem, ha viszont
valaki az ellenségem, őt gyűlölöm. Jézus nem véletlenül
beszél nekünk a másik útról. Tudja, hogy a rossz rosszat
szül. Fegyverrel nem lehet békét teremteni, olajjal nem
lehet tüzet oltani.

Azt kéri tőlünk, tőled is: szüntessük meg az ellenséges-
kedéseket, hogy ne növekedjen, ne szaporodjon azoknak
a száma, akik rosszat akarnak egymásnak.

Annak lehet hinni mindenben, aki maga is azt teszi,
amit mond. Megtörténik, hogy valaki mondja a magáét,
szépen is beszél, de nem tud jó példát mutatni. Jézus úgy
tanított, „mint akinek hatalma van” (Máté 7,29), vagyis
látszott, hogy Ő úgy is él, ahogyan beszél, amint tanít.
Nem emelte fel a hangját azok ellen, akik bántani akar-
ták és bántották Őt. Szelíden szólt hozzájuk, nem volt a
hangjában indulat, sem düh, sem gyűlölet.

A katonának, aki arcul ütötte, ezt mondta: „Ha rosszat
mondtam, bizonyítsd be, hogy rossz volt, ha pedig jót, miért
ütsz engem?”

Az áruló Péternek nem szólt, nem vádolta, nem hány-
torgatta fel, hogy „én megmondtam előre”. A vád Péter
felé az emberektől hangzott: „Te is az Ő tanítványai közül
való vagy!” Péter így válaszolt: „Nem vagyok, nem ismer-
em ezt az embert.” Jézus szájából azonban nem jött vádló
beszéd.

Kajafás előtt hamis tanúk próbálták bizonygatni, hogy bűnös, és a kérdésre: „*Te vagy a Krisztus?*”, szelíden, hal- kan és csendesen felelt: „*Te mondtad.*” És mégis leköpdös- ték, arcul csapták, gúnyolták Őt.

A keménykezű, hatalmas Pilátusnak nem jelentett sokat eltiporni egy életet, aláírni egy halálos ítéletet, de még ő is ártatlannak látta Jézust, ezért beszélgetett Vele. Azonban féltette a hatalmát, és inkább engedett a soka- ság nyomásának. Bár feltette a nagy kérdést: „*Micsoda az igazság?*”, de a választ nem várta meg.

A sokaság, szívében haraggal és indulattal, Jézus he- lyett inkább Barabbás elengedéséért kiáltott. Megvál- tónk azonban nem gyűlölte őket. Nem olvassuk, hogy szitkozódott volna, hanem csendben, némán тұrt. Ami- kor egyedül maradt a keresztnél, ott is az ellen- ségeiért imádkozott: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.*” (Luk 23,34)

Azokért fohászokodott, akik megfeszítették Őt, árulói- vá, gyilkosaivá lettek. Bűnbocsánatért könyörögve, köz- benjárta értük mennyei Atyjánál.

- Kinek könnyebb megbocsátani: akit szeretünk, vagy akit nem?
- Minden ember képes megbocsátani? Könnyű ezt meg- tenni?
- Miért jó, ha azoknak is megbocsátunk, akiket nem szeretünk? Kinek jó ez?
- Milyen gyakorlati tanácsokat adott Jézus az ellenség szeretetére vonatkozóan?
- Hogyan imádkozott Jézus a kereszten az ellenségeiért? Miért velük kezdte, és miért nem az édesanyjával vagy a testvéreivel, barátaival?
- Mondjunk példát arra, hogy Jézus miként gyakorolta mindazt, amit tanított!

Január 18., szerda

JÉZUS ÉS A POGÁNYOK

- Kik vették körül Jézus Krisztust?
- Csak zsidók, vagy más vallásúak is?
- Hogyan viszonyult Jézus hozzájuk?
- Kire mondjuk azt, hogy pogány? Miért?
- Tényleg pogányok a pogányok?
- Ma az emberek hogyan viszonyulnak a más vallásúak- hoz? Miért?

Olvasd el: Lukács 7,1–10

Jézust ismét nagy tömeg vette körül. Követték és hall- gatták Őt. „*Úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.*” (Máté 7,29) Az emberek vágytak a közelében tartózkodni, mert nem tett közöttük különbséget, senkit nem tartott többnek vagy kevesebb- nek.

Jézus Kapernaumba mindig szívesen ment, itt laktak a barátai, náluk örömmel időzött. Kapernaumot a „vi- gasztalás falvának” is nevezik. A közelében ömlik bele a Jordán folyó a Genezáreti-tóba. Vámszedő hely volt, ahol katonai helyőrség is állomásozott. Élt ott egy százados, akinek nagy becsülete volt a zsidók előtt, mivel az ima- házukat (zsinagógájukat) ő építtette. Azon kevesek közé tartozott, akit megragadott a teremtő Istenbe vetett hit, és elfogadta az Úr fennhatóságát, s Krisztusban felismer- te a Királyt, aki uraknak Ura.

„Kapernaumban ma is láthatók egy zsinagóga romjai. A romok között találtak egy homlokzati darabot, ame- lyen a római sas faragott képe volt: ez a kapernaumiak rendkívüli háláját bizonyítja.”

A százados szolgája súlyos betegségben szenvedett. De a százados nem ment el tétlenül a haldokló szolga mellett. Nem egy beteg katonáról volt szó, hanem egy rabszolgáról. Abban az időben a szolgákra nem nagyon figyeltek: vagy meggyógyult magától, vagy meghalt. Mivel a rómaiak- nál ez volt a gyakorlat, természetesen nagy feltűnést kel- tett, hogy egy katona emberszámba veszi a rabszolgáját.

A százados már sokat hallott Jézusról, a csodáiról, ta- nításairól, cselekedeteiről, és egyértelművé vált számára, hogy Ő Isten Fia. A zsidó véneket elküldte Jézushoz, akik így kérték Őt: „Méltó, hogy megtegyed neki, mert szereti a mi nemzetünket, és a zsinagógát is ő építtette nekünk.”

Amint Jézus közeledett, a százados átérezte a találkozás rendkívüli jelentőségét, és nem tartotta magát méltónak, hogy a nagy Orvossal találkozzon. De végül hatalmas bizalommal és hittel sietett Krisztus elé: „*Csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám!*” Jézus örömmel vála- szolt hitére: „*Ilyen hitet Izráelben nem találtam.*” Számára mindenki fontos volt, de azokért tehetta a legtöbbet – le- gyenek akár vallásosak, akár Istent nem ismerők –, akik segítséget kértek Tőle, hogy jobb emberek lehessenek.

A katona az Atyától kapott hatalmat ismerte fel és tisztelte Jézusban. A százados maga is vezető ember volt, mégis Istenben látta a világegyetem uralkodóját, akinek hatalmában áll mindent megcselekedni, akár egyetlen szavára is teljesül akarata.

Egy pogány ember hatalmas hite ez. A százados nem- csak a hit példája lehet előttünk, hanem az emberségé is. Nem ment el a betegség mellett, az emberek mellett, hanem könyörgött, kérte a mindenség Urát, aki „*szólt és meglett*”, s meggyógyult a szolga. Ma is sokan élnek vallás és istenismeret nélkül, de Krisztus különös figyelemmel kíséri életüket, meghallgatja kéréseiket. Mi is figyeljünk barátainkra, ismerőseinkre, iskolatársainkra, akik – bár nem vallásosak – jó lelkűek, és igaz szeretetre vágnak, segítséget kérnek.

- Mit jelent számokra ez a történet?
- Mit gondolsz a római századosról és a kapernaumiakról?
- Mit tapasztalt a beteg rabszolga, miután meggyógyult?
- Milyen történetek jutnak még eszedbe, amikor Jézus pogányokkal találkozott?

- Hogyan kell viselkednünk a nem hívó, vagy vallás nélkül nevelkedett emberekkel?

Január 19., csütörtök

JÉZUS ÉS ÁRULÓJA, JÚDÁS

„Amikor velük voltam a világon, én megtartottam őket a Te nevedben. Akiket nekem adtál, megőriztem, és senki el nem veszett közülük, csak a veszedelem fia...” (Ján 17,12)

- Mit tudsz Júdás életéről?
- Voltál-e már olyan helyzetben, hogy egy barátod nagyon megbántott?
- Mely mondatok bizonyítják Jézus Júdás iránti szeretetét az utolsó találkozásukkor?
- A Getsemáne-kertben szükség volt-e arra, hogy Júdás megmutassa Jézust?
- Mi vezérelte Júdást gonosz terve véghezvitelében?
- Hogyan lehet Jézus mellett elveszni?
- Jézus miért nem leplezte le Júdást?

Egyszer két gyermek találkozott egy lakatlan szigeten, miután túléltek egy repülőgép-szerencsétlenséget. Miközben felfedezték a szigetet, sokat beszélgettek. Az egyikük sok bizalmas dolgot árult el magáról. Elmondta azt is, hogy az iskolában volt egy csúfneve, de megkérte a másik gyereket, hogy ezt soha senkinek ne árulja el. Hamarosan még több gyerekkel találkozott a szigeten, és amikor összegyűltek, beszélgetni kezdtek. Akkor ez a gyerek elárulta a többieknek, hogy mi volt a társa csúfneve. Ezen persze mindenki nevetett, és a megbántott fiú nagyon szomorú lett.

Lehet, hogy már te is kerültél hasonló helyzetbe. Hogyan viszonyultál ezek után ahhoz, aki megbántott téged?

Jézus mindent megtett azért, hogy Júdás elkerülje végzetes bukását. Júdás elárulta Mesterét, végigkísérte a kihallgatásain, s végül öngyilkos lett. Nem tudta feldolgozni, hogy Jézus mennyi mindent megtett érte, ő pedig hálátlan és gonosz volt.

Júdás önként csatlakozott a tanítványi körhöz, és Jézus annak ellenére sem utasította el, hogy ismerte alkalmatlanságát. A csodálatos kenyérszaporítás után Jézust királlyá akarta tenni a tömeg. Földi jólétük biztosítékát látták Őbenne, de a lelki megjobbulást nem kívánták. Ehhez a mozgalomhoz csatlakozott Júdás is, mert azt remélte, hogy ebben a királyságban főember lehet. Amikor Jézus szigorúan elutasította ezt az elképzelést, Júdás csalódott Mesterében. Jézust ekkor sokan elhagyták a követői közül. Ekkor született meg Júdásban a gondolat: úgy alakítja a körülményeket, hogy Jézus csak az ő elgondolása szerint cselekedhessen. Elfogatja Jézust, és ekkor Ő majd kinyilvánítja királyi hatalmát.

Júdás tanult emberként a tanítványi kör pénztárosa lett. Az Igéből tudjuk, hogy rendszeresen lopott a közös „va-

gyonból”, amely egyébként is csak szűkös megélhetésükre és a szegényeknek adott kis támogatásra volt elegendő.

Jézus halála előtt nem sokkal egy asszony azzal fejezte ki iránta érzett háláját, hogy drága kenettel megkenete a lábait. Júdás ezt pazarlásnak érezte. Annak ellenére, hogy szavaival a szegényekre hivatkozott, valójában arra gondolt, mennyi pénzt vehetett volna el ennek az olajnak az árából. Jézus szelíden elmondta neki, miért nem gondolja jól a dolgot, de nem szégyenítette meg, nem leplezte le valódi indítékait. Júdás mégis megsértődött, elment a főpapokhoz, és harminc ezüstpénzért elárulta Mesterét.

Jézus azért nem leplezte le Júdást, mert cselekedetei nem voltak láthatók, így nem szolgálhatta volna tanítványa megmentését. Az utolsó vacsora előtti lábmosás Júdást is megindíthatta volna, ha nem keményíti meg a szívét. A vacsora közben Jézus már feltárta nyugtalansága okát: „Egy tiközületek elárul.” Júdás szándéka az asztalnál folytatott beszélgetés ellenére sem változott.

A Getsemáne-kertben Jézus isteni mivolta egy pillanatra átvillant lényén. Mindenki földre rogyott a megdöbbenéstől. Ezt a megrendült csendet egyedül Júdás merte megtörni, és csókjával illette Jézust, akinek szelíd kérdése még mindig Júdás megmentéséért hangzott el.

De amikor Júdás látta, hogy minden aszerint megy végbe, ahogyan Jézus megmondta, és keresztre feszítik a Mestert, kétségbeesett. Valódi bűnbánatra azonban már nem tudott jutni, önmagát sajnálta csupán, s ezért véget vetett életének.

Amint láttuk, Jézus nagyon sokat küzdött, hogy Júdás megváltozzon. Tudjuk-e ilyen mentő szeretettel szeretni a nekünk fájdalmat, csalódást okozókat?

Január 20., péntek

JÉZUS ÉS MEGTAGADÓJA, PÉTER

„Én, én vagyok, aki eltörlöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!” (Ésa 43,25)

- Megtörtént már veled, hogy a barátod szólt neked valamilyen rossz tettered miatt? Hogy esett ez neked? Hogyan viselkedtél vele ezután?
- Te szóltál már a barátodnak valamiért, amit szerinted ő rosszul tett? Ő mit szólt ehhez?
- Mit jelent ez a szó, hogy megtagadás? Hasonlít az árulásához?
- Téged elárult-e már valaki? Hogyan viszonyultál utána hozzá?

Péter testvérével, Andrással együtt Jézus első tanítványa volt. Otthagytá foglalkozását, a halászatot, és mindenhol követte Mesterét. Jóban, rosszban együtt voltak – akkor is, amikor Jézust szerették az emberek, de akkor is,

amikor elfordultak Tőle. Együtt vonultak át az országon, és együtt voltak az utolsó vacsorán is. Ekkor azonban Jézus olyat mondott Péternek, amitől ő nagyon megsértődött.

Péter őszintén szerette Jézust, és sok nehézségben kitartott mellette. Ezért azt gondolta, hogy ez mindig így is marad. Bármi történik is, ő hűséges marad Krisztushoz. Jézus arra figyelmeztette Pétert, hogy vigyázzon, imádkozzon, mert ha nem figyel, el fogja árulni Őt. Péternek ez nagyon rosszul esett, megsértődött. Bizonygatta, hogy ő ilyet soha nem tenne, sőt akár meg is halna Krisztusért. Mivel nem hitte el Jézus figyelmeztetését, nem is vigyázott magára.

A főpap udvarában azonban minden úgy történt, ahogyan Jézus mondta. Péter gyáva volt, és nem mert közel menni Krisztushoz, hanem megállt kint a tűznél, ahol a szolgák melegedtek. A tűz fényénél azonban többen felismerték, és megkérdezték, Jézus tanítványa-e? Péter tiltakozott. Sőt, harmadszorra esküdözve kiabálta, hogy ő nem is ismeri Jézust, semmi köze nincs Hozzá! Ekkor döbbent rá, mit is tett. Nagyon megijedt, hogy mi lesz most? Mit szól hozzá a Mester? Nem lehet többé Jézus barátja, mert a Megváltó elutasítja őt? Minden kapcsolat megszakad közöttük azért, amit most tett? Ijedten, kétségbeesve tekintett Krisztus felé. Jézus is hátranézett, és Péter szeretetet, megbocsátást és kedvességet olvasott ki a szeméből. Jézus nem haragudott rá. A tanítvány szomorúságában sírni kezdett, és nagyon bánta, hogy elárulta azt, akitől mindig csak jót kapott. Ekkor értette meg Péter, hogy Jézus tényleg a „bűnösök barátja”, aki minden bűnt megbocsát, és aki mindenkit nagyon szeret. Még azt is, aki elárulta Őt.

Január 21., szombat

JÉZUS ÉS AZ ATYA

„Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.”

„Én semmit sem cselekedhetem magamtól... nem a magam akarataát keresem, hanem annak akarataát, aki elküldött engem, az Atyáét.” (Ján 5,17. 30)

„És mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (Ján 6,69)

„Azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el.” (Luk 6,12)

Jézus, mielőtt a Földre jött, egy másik országban lakott. A mennyben együtt volt Atyjával és az angyalokkal. Elhatározták, hogy embert teremtenek saját képükre és hasonlatosságukra. Az Atya volt mindennek a megtervezője, és Jézus alkotta meg az eget, a Földet, a Napot, a Holdat és a csillagokat. Az Atya és Fia, Jézus nagy örömét

lelte abban is, hogy a Földet széppé formálták a tenger, folyók, növények és állatok megteremtésével. „Mellelte voltam mint kézműves, és gyönyörűsége voltam mindennap, játszva Őelőtte minden időben.” (Péld 8,30)

A Biblia azt írja, hogy Isten egyszülöttje, fia Jézus Krisztus. „És az Ige testté lett, és lakozott közöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét)...” (Ján 1,14)

Mindent szeretetből és a szeretet továbbadásáért tettek. A véleményük ezért nem is különbözött, ismerték és értették egymás gondolatait. De eljött a nap, amikor az Atya elküldte fiát, Jézust a mi Földünkre, hogy igaz, példamutató életet éljen, és az életét adja azokért a bűnökért, amiket megbánunk, és amiktől szabadulni akarunk.

Ahhoz, hogy Isten a bűnből kiszabadíthassa az embereket, nem volt más választás, csak Jézus – a második isteni személy – jöhetett közénk, Ő lehetett emberré értünk. Vagyis Isten azt is választhatta volna, hogy lemond rólad, rólam, szüleidről, barátaidról, mindannyiunkról. De Isten nem hagyott magunkra, mert nagyon szeret és ragaszkodik hozzánk.

Jézus megszületett csecsemőként, és növekedett, mint a földi gyermekek. Amikor kicsiny gyermek volt, már tudta, hogy ha engedelmes és szófogadó lesz szülei és Atyja szava iránt, akkor tud megmenteni bennünket.

„És meglátván Őt, elcsodálkoztak, és monda néki az Ő anyja: Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Ímé atyád és én nagy bánattal kerestünk téged. Ő pedig monda nekik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-e, hogy nekem azokban kell foglalatosnak lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?” (Luk 2,48–49)

Jézus ismerte a szeretet törvényét, tudta, hogy ha egy kicsit is enged a kísértésnek, a rossz gondolatoknak, a mohóságnak, ezzel megszomorítaná Atyját, és elveszítené Vele a kapcsolatot.

Látjátok, hogy Jézus életében is fontos szerepet töltött be az imádság, az engedelmisség, és a ragaszkodás a jóhoz. Ezek nélkül Ő is elesett volna, mint ahogyan mi el-esünk mindezek hiánya miatt. Nem elég vágyakozni a jó után, hanem akarni és tenni is kell!

- Mit tett Jézus a teremtéskor?
- Milyen kapcsolat van Jézus és az Atya között?
- Miben volt engedelmes Jézus?
- Hogyan tudott engedelmeskedni?
- Amikor a Földön élt, hogyan tartotta a kapcsolatot Atyjával?
- Miért kellett imádkoznia?
- Amikor Jézus az emberek között élt, szüksége volt az Atyára? Miért?

A tanulmányokat összeállították:

Fürjné Simon Edina, Kányai Andrea, Szabenyi Erika,
Tóth Ágnes, Ottóné Bartalos Zsuzsa